

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№ 7 (114)

липень
2008

РОЗПОВІДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Міністерство освіти і науки України підтримало ініціативу щодо надання релігійним організаціям права засновувати навчальні заклади

26 червня 2008 року відбулося засідання колегії Міністерства освіти і науки України, на якому було розглянуто питання стосовно визнання релігійних організацій суб'єктами права щодо заснування навчальних закладів. Це питання було внесено до порядку денного колегії Міністерства відповідно до урядового доручення, виданого за результатами зустрічі Прем'єр-міністра України Ю.Тимошенка з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій від 11 квітня 2008 року. З огляду на характер питання до участі в його обговоренні були запрошені представники Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Як повідомляє офіційний сайт Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, представляючи спільну позицію Церков і релігійних організацій — членів Ради, єпископ Євстратій (УПЦ КП) повідомив, що рішення про зазначене питання вже давно на часі, адже батьківська громадськість зацікавлена у створенні навчальних закладів, у яких поряд із викладанням дисциплін державного стандарту освіти буде більшою мірою приділятися увага вихованню дітей і формуванню їх моральних орієнтирів на основі релігійних цінностей. Задля цього у загальноосвітніх школах та інших навчальних закладах, за-

снованих релігійними організаціями, відповідним чином можуть бути організовані факультативне навчання та позакласна робота учнів.

Підтримуючи зазначену позицію, священник Роман Небожук (УГКЦ) запропонував створити відповідну робочу групу з представників Міністерства та конфесій задля практичного опрацювання питань, що можуть виникнути під час втілення в життя зазначеної ініціативи.

У доповіді фахівців Міністерства було наголошено на практичній можливості позитивного вирішення питання про визначення релігійних організацій суб'єктами права щодо заснування навчальних закладів. Зокрема, заступник міністра П. Полянський зазначив, що «ідея та практика надання релігійним організаціям права на створення навчальних закладів,

як свідчить закордонний досвід, заслуговує на увагу. Нині в різних країнах світу діють понад 200 тисяч християнських шкіл, які цілком виправдовують своє існування. У багатьох європейських країнах питання їх створення та діяльності законодавчо врегульовані, у Німеччині та Італії — на конституційному рівні».

Проте промовець зауважив, що навчально-виховний процес у таких закладах має здійснюватися з неухильним дотриманням вимог державного стандарту освіти, мають бути дотримані законодавчі вимоги щодо їх ліцензування та акредитації.

За результатами обговорення порушеного питання з представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій міністр освіти та науки України Іван Вакарчук запропонував підтримати пропозицію про визначення релігійних організацій суб'єктами права щодо заснування навчальних закладів.

Зазначену пропозицію схвалили члени колегії Міністерства, після чого було запропоновано провести спеціальну зустріч керівництва Міністерства з представниками Церков і релігійних організацій для проведення додаткових консультацій і визначення конкретних шляхів впровадження прийнятого рішення.

РІСУ.

Скільки доріг ведуть у рай?

«Загалом я добра людина, тому потраплю в рай». «Ну, було кілька поганих вчинків, але добрих більше, а значить, я потраплю в рай». «Лише справді погані люди, такі, як вбивці і збоченці, потраплять в пекло». Ці та інші загальноприйняті виправдання більшості людей насправді омана! Диявол, правитель світу, сіє ці думки в наших серцях. Він і кожний, хто йде за ним, — ворог Богів! (1 Петр. 5:8).

Сатана завжди прикидається добрим (2 Кор. 11:14), але він контролює розум всіх, хто не належить Богів: «...для невірних, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він — образ Божий» (2 Кор. 4:4).

Помилково вважати, що Бог не помічає незначні гріхи і посилає в пекло тільки «поганих людей». Будь-який гріх відділяє нас від Бога, навіть найменша брехня. Ми всі згрішили, і ніхто не є досить добрим, щоб самостійно потрапити до раю (Рим. 3:23).

Досягнення раю не залежить від кількості добрих чи поганих вчинків. «А коли за благодаттю, то не з учинків, інакше благодать не була б благодаттю» (Рим. 11:6). Ми не можемо заслужити рай добрими вчинками (Тит. 3:5). «Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погібелі, — і нею багато хто ходить» (Мт. 7:13).

Нас не виправдує той факт, що всі люди живуть грішним життям і що віра в Бога непопулярна. «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних...» (Еф. 2:1-2).

Коли Бог створив цей світ, усе було досконалим і прекрасним. Тоді Він створив Адама і Єву і дав їм волю самим вибирати — йти їм за Богом і слухатися Його чи ні. Але перші люди, спокушені сатаною, не послушалися Бога і згрішили. Через це вони (а також всі їх нащадки, включаючи нас) втратили

близькі стосунки з Богом. Він досконалий і не може перебувати поруч з гріхом.

Як грішники, ми не змогли би виправити це самостійно. Тому Бог передбачив шлях, яким ми можемо об'єднатися з Ним на небесах. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). «Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі наш!» (Рим. 6:23).

Ісус народився, щоб показати нам цю дорогу і померти замість нас за наші гріхи. Через три дні після смерті Він воскрес із могили (Рим. 4:25), довівши Свою перемогу над смертю. Він став мостом через провалля між Богом і людиною, щоб ми могли мати особисті стосунки з Ним. «Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3). Багато хто вірить в існування Бога, навіть сатана в Нього вірить. Але, щоб одержати спасіння, необхідно звернутися до Бога, налагодити з Ним особисті стосунки, відмовитися від своїх гріхів і йти за Ним.

Ми повинні цілком, всією душею повірити в Ісуса. «А Божа правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає» (Рим. 3:22). У Біблії написано, що нема іншої дороги до спасіння, окрім Христа. Ісус сказав в Євангелії від Івана 14:6: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене».

Ісус — єдина дорога до спасіння, адже тільки Він може заплатити за наш гріх (Рим. 6:23). Жодна інша релігія не вчить про глибину і серйозність гріха та його наслідків. Жодна інша релігія не говорить про безмежну плату за гріх, як це зробив Ісус Христос. Жоден інший «засновник релігії» не був Богом у тілі (Ів. 1:1, 14), а це єдино можлива дорога погашення нашого боргу.

Ісус повинен був бути Богом, щоб заплатити за гріхи, і Він повинен був бути Людиною, щоб померти. Спасіння можливе лише через віру в Ісуса Христа! «І нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

● ДЕРЖАВА І ЦЕРКВА

Церкви України — за здорову країну!

19 червня у приміщенні релігійної місії Карітас-Спес Україна (м. Київ) відбулася зустріч глав та повноважних представників Церков у форматі наради представників християнських Церков України, яка проходила під головуванням єпископа Римо-Католицької Церкви в Україні Маркіяна Трофим'яка. Метою зустрічі було обговорення низки питань взаємодії держави та Церков, зокрема проблеми моральності та виховного процесу у навчальних закладах, проекту концепції державно-конфесійних відносин в Україні, законодавчого забезпечення діяльності Церков.

Учасники зустрічі обговорили напруження щодо конституційних пропозицій у сфері свободи віросповідання та

діяльності релігійних організацій. Духовні лідери країни знову підтвердили необхідність ухвалення погодженої редакції Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, розробленої спільно представниками Церков, органів державної влади та Центру ім. Разумкова, яка, на їх переконання, має стати основою майбутніх змін законодавства про свободу совісті та релігійні організації.

Окрім цього, керівники Церков позитивно оцінили результати викладання в загальноосвітніх навчальних закладах курсів морально-етичного спрямування — таких, як «Християнська етика» та «Основи християнської етики в українській культурі», і наголосили на важливості морального виховання дітей на підґрунті загальнонавчальних християнських цінностей не тільки у 5 — 6 класах, але з більш раннього віку.

У цьому контексті окремо було порушено проблему пропаганди насильства, жорстокості, алкоголю, аморального способу життя та безвідповідального ставлення до сім'ї, що має місце на телебаченні, радіо, у пресі, в рекламних кампаніях торговельних марок тощо.

За підсумками зустрічі предстоятелів християнських Церков України було намічено шляхи до співпраці з представниками органів державної влади з порушених проблем суспільного життя, а також вирішено питання подальшої взаємодії Церков та заплановано наступну чергову зустріч, головуючи на якій переходить до глави Української Греко-Католицької Церкви кардинала Любомира (Гузара).

У зустрічі взяли участь глави та повноважні представники: Української Православної Церкви Київського патріархату, Української Православної Церкви, Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви в Україні, Всеукраїнського Союзу об'єднаних євангельських християн-баптистів, Церкви Християн Віри Євангельської України, Української Християнської Євангельської Церкви та Братства незалежних церков та місій євангельських християн — баптистів України.

«Я задоволений результатами зустрічі. Вважаю, що пропозиції щодо зустрічі предстоятелів Церков з міністром освіти та науки України І. Вакарчуком і міністром охорони здоров'я України В. Князевичем надзвичайно актуальні. Вірю, що це сприятиме збереженню морального та фізичного здоров'я України», — сказав єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України М. Паночко.

Американські християни оголосили бойкот «Макдональдсу»

Асоціація американських сімей оголосила бойкот корпорації «Макдональдс». Це пов'язано з тим, що компанія «Макдональдс» декілька місяців тому вступила в Національну торгову палату геїв і лесбіянок, яка захищає інтереси підприємців нетрадиційної сексуальної орієнтації, повідомляє Християнський мегапортал Invictory.org.

Керівництво компанії пояснило рішення приєднатися до організації тим, що «Макдональдс» підтримує створення в США суспільства, вільного від дискримінації.

Президент Асоціації американських сімей Тім Вайлдмон заявив: американських християн ображає факт, що кошти, які вони витрачають на їжу, допомагають організації, яка бореться з їх життєвими цінностями.

Організатори бойкоту підкреслюють, що «Макдональдс» пропагує гомосексуальний спосіб життя.

Асоціації американських сімей раніше вдалося завдяки бойкоту змусити компанію Ford припинити рекламувати в 3МІ автомобілі для геїв та лесбіянок.

**Звернення
вчених**

→ СТОР. 2

**СПАСАЄ
НЕ ХРИСТІАНСТВО,
А ХРИСТОС**

→ СТОР. 3

**Косметика,
яка
вбиває**

→ СТОР. 5

**Як стати
іншою
людиною**

→ СТОР. 7

Звернення вчених

**Голові Української Греко-Католицької Церкви
кардиналу Любомиру Гузару
Апостольському нунцію в Україні Івану Юрковичу
(для папи Бенедикта XVI)**

Шановні владыки!

З великим задоволенням ми прочитали у всеукраїнській газеті «Християнський світ» (№ 2 за 2008 рік), що християни католицьких, протестантських і православних церков вже роблять перші кроки до спілкування і, збираючись разом, моляться за єдність Тіла Христового. Виступаючи на цьому зібранні, президент Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської Михайло Паночко сказав, що «християни мають великий привілей приходити до Бога з молитвою, але вони ще мало моляться, тому ми слабнемо, а духовно слабких неможливо об'єднати».

Його підтримав і Любомир Гузар, який нагадав, що молитва — це великий дар від Бога і треба постійно користуватись ним.

Ми повністю поділяємо також думку Івана Юрковича, що об'єднання християн неможливо досягти людськими зусиллями, а тільки за допомогою нашого Господа Ісуса Христа, ідучи за Духом Святим, Який вкаже нам правильний шлях до здійснення цієї мети.

Щоб ми правильно орієнтувалися у своєму житті і не збивалися з істинного путі, Бог послав нам Своє Слово, записане у Біблії, і наказав: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і буде щастити тобі» (Іс. Навин 1:8).

Бог спілкується з нами через Слово Своє і пильнує, щоб воно виконалося (Єр. 1:12). У Святому Письмі написано: «Слова Господні — чисті, срібло, очищене від землі, сім раз переплавлене» (Пс. 11:7). Бог дуже високо ставить його, як написано: «... Ти звеличив слово Твоє вище від усякого імені Твого» (Пс. 137:2). Якщо Сам Господь так звеличив Слово Своє, то з яким трепетом і благоговінням повинні ми ставитись до нього. Ніхто не має права віднімати або додавати до Слова щось своє. За це Господь накладе покарання (Об. 21:18-19). Тому від догм і людських постанов, які суперечать слову Божому, треба відмовлятися. Нам незрозуміло, на підставі чого католики затвердили наведені нижче догмати, наприклад:

1. Догмат про чистилище. Ні у Старому, ні у Новому Заповітах, ні у Апостолів, ні в Отців Церкви нема ніяких згадок про нього. У Біблії пишеться тільки про два місця перебування людських душ: пекло, або рай, і третього нема. Це вчення не визнають ні православні, ні протестанти. Воно применшує силу і необхідність спасительної жертви Ісуса Христа, начебто Його страждань і пролиття крові недостатньо для виправдання грішників і для повного спасіння треба ще й чистилище. Хибність цього вчення ще і в тому, що людина буде безвідповідально проводити своє життя на землі, грішити, сподіваючись на те, що очиститься у чистилищі.

2. Догмат про непогіршеність пап, який був прийнятий лише у 1870 році на Першому Ватиканському Соборі. З ним не погоджуються ні православні, ні протестанти. Папи, як і всі люди на землі, живуть у гріховній плоті. Про це пише і ап. Павло: «Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий гріху... Тому-то я сам служу розумом Законові Божому,

а тілом — закону гріховному» (Рим. 7:14-25). Тому папи теж здатні помилятися і грішити. Безгрішний лише Ісус Христос.

3. Догмат про непорочне зачаття Діви Марії. Він теж суперечить слову Божому. Непорочне зачаття мав тільки Христос, Який народився не від гріховного Адамового насіння, а від Бога. Діва Марія мала земного батька, нащадка Адама, тому, як і всі люди, потребувала спасіння через спасительну жертву Ісуса Христа, про що й сама говорила: «Величає душа моя Господа і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм» (Лк. 1:46-47). Діва Марія була покликана Богом для того, щоб при втіленні Сина Його Ісуса Христа надати Йому людську плоть. Ми повинні любити і поважати її, але не обожнювати, сприймаючи як четверту іпостась Божественної Трійці, про що в Біблії нічого не говориться.

4. Індугенції. Це папська грамота про відпущення гріхів, яка надається за гроші (Словник іноземних слів, М. 1974 р.). Тридентський Собор у 1563 р. продаж індугенцій об'явив догматом Церкви. Це вчення цілковито суперечить духу Євангелія. Бо Царство Боже не купується ні за гроші, ні подвигами, ні добрими ділами. Кожна людина може отримати спасіння по благодаті, по милості Божій, через покаєння і віру в Ісуса Христа як свого Господа і Спасителя.

5. Целібат (заборона священикам одружуватися) був введений у 1073 році і діє досі. Він зачепив і православних єпископів. Христос ніколи не проповідував безшлюбності. Деякі апостоли були одружені і мали сім'ю, наприклад, ап. Петро. Не забороняв шлюб священству і ап. Павло, який писав: «Чи ми права не маємо водити з собою сестру, дружину, як і інші апостоли, і брати Господні, і Кифа?» (1 Кор. 9:5).

Святе Письмо вважає шлюб одним із умов священства, або єпископства: «А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини, тверезий, невинний, чесний...» (1 Тим. 3:2). Євангеліє містить в собі ясне пророцтво про ересь безшлюбності і розглядає його як відступлення від віри. «Дух ясно говорить, що від віри відступляється дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду і спалив сумління своє, хто одружуватись забороняє, наказує стримуватись від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою» (1 Тим. 4:1-3). У наш час догмат про безшлюбність священства призвів до такого ганебного явища серед священиків, як педофілія і гомосексуалізм. Оскільки він суперечить духу Євангелія, його треба скасувати.

6. Поклоніння мощам. Другий Нікейський Собор у 787 р. затвердив поклоніння мощам святих угодників наперекір Святому Писанню і стовпам Церкви четвертого віку Антонію Єгипетському і Афанасію Великому, які суворо засуджували цей небезпечний язичницький напрям у Церкві. На жаль, цей язичницький культ поклоніння мощам і нині звершають Православна і Католицька Церкви.

7. Молитви до святих та Діви Марії. До них люди звертаються як до посередників, заступників перед Христом і Богом. У Біблії написано, що старозаповітними посередниками були лише живі люди (Мойсей, Аарон, первосвященники, пророки). Коли

посередник вмирав, нікому навіть не приходила думка звертатись до нього. Після смерті Ісуса Христа і Його воскресіння ми маємо тільки одного Посередника між Богом і людьми — як написано у Євангелії: «Один бо є Бог, і один Посередник між Богом і людьми, — людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх» (1 Тим. 2:5-6). Тому ми не маємо права обирати собі інших посередників. Кожний віруючий може безпосередньо звертатись до Нього. Ап. Іван у своєму Посланні пише: «...маємо Заступника перед Отцем — Ісуса Христа, Праведного. Він — убогання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1 Ів. 2:1-2). Той Самий Христос говорив, що «до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Не зрозуміло, чим Христос не влаштує людей, що вони шукають собі ще інших посередників. Ісус переніс стільки страждань, що може співчувати більше, ніж будь-хто інший. Христос — наш Ходатай, Заступник, постійно закликає і зараз: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою» (Мт. 11:28). Християни всю свою увагу повинні зосереджувати тільки на Ісусі Христі, Який сказав: «Я є лоза, а ви — гілки, хто перебуває в Мені, а я в Ньому, той приносить багато плоду, бо без Мене не можете робити нічого» (Ів. 15:5). «Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем» (Мт. 15:13). Христос є «дорога, правда, і життя» (Ів. 14:6). Він — «Господь над панами та Цар над царями» (Об. 17:14).

Ми живемо в останні часи перед приходом нашого Господа Ісуса Христа, і Його Церква повинна підготувати себе до цієї зустрічі, подібно нареченій, очиститися, щоб стати перед Ним святою і непорочною. Ми дуже поважаємо покійного папу Івана Павла II і визнаємо його високе архіпастирське служіння — він знайшов у собі мужність прилюдно покаятися й попросити прощення за минулі гріхи й помилки Католицької Церкви. Після цього його авторитет ще більше зріс в очах багатьох людей. Сподіваємось, що нинішній папа Бенедикт XVI буде продовжувати роботу з очищення Церкви. Радіємо, що він постійно виступає за мир, проти війн, абортів, педофілії, гомосексуалізму, одностатевих шлюбів. Ми молимося за єдність усіх християн і підтримуємо братерські зустрічі між папою Бенедиктом XVI і патріархом Константинопольським Варфолоєм, який, виступаючи з вівтаря католицького собору Св. Стефана у Відні, заявив: «Розділене і розколоте християнство безсиле — воно втрачає всі свої можливості... Необхідно долати ганьбу розділення і просити Бога про єдність, якої бажає Сам Ісус. Християни мусять жити в єдності і гармонії, без гноблення інших, без фанатизму, без експлуатації, без політики» («Релігійна панорама» № 3 за 2007 р.).

Ми віримо, що Господь об'єднає всіх нас в одне ціле і Тіло Христове буде єдине. Нехай Господь Вас рясно благословить! Слава Ісусу Христу! Амінь.

Вчені України: О. Князюк, Є. Суслів, В. Малик, В. Дверняков, Т. Тернова, Л. Гаврилова, В. Селех, В. Шевченко, Н. Дрізд, В. Павленчик.
e-mail: alfa250@ukr.net

Юдеї почали шити одяг для священиків Третього храму

В єврейському кварталі єрусалимського Старого міста відкрилася майстерня, де шиють убрання для священиків майбутнього Третього храму, — повідомляє Християнський мегалпортал.

Юдеї вважають, що храм на землі може бути тільки один і споруджується він за спеціальним повелінням згори. Перший храм був зведений за наказом царя Соломона в середині X століття до Р. Х. Вавилоняни зруйнували його в 586 році до Р. Х.

Через 30 років перський цар Кір дозволив юдеям повернутися з Вавилону, куди їх забрали в полон, і відбудувати храм в Єрусалимі. 516 року до Р. Х. завершилось будівництво Другого храму (на тому ж місці), і простояв він до 70 року після Р. Х., причому римляни зруйнували його в той самий день юдейського календаря, в який був зруйнований Перший храм.

З цього часу в юдеїв нема священиків, хоч «когени» — нащадки священицького роду — бережуть пам'ять про те, що мають право на цей сан.

Руйнування храму кожного разу супроводжувалося нещастями єврейського народу: за руйнуванням Першого настав вавилонський полон, за руйнуванням Другого — розпорошення, що тривало майже два тисячоліття.

Згідно з поширеною в юдаїзмі думкою, храм буде відновлений з приходом Месії, царя юдейського, на попередньому місці, на Храмовій горі в Єрусалимі, і стане він духовним центром для єврейського

народу і всього людства. Однак є й інша точка зору: ніщо не може звільнити євреїв від обов'язку звести храм, і для цього не потрібен ні Месія, ні цар.

В Ізраїлі діє Інститут Третього храму, мета якого — підтримувати готовність до відновлення храму і поновлення Богослужіння і жертвоприношень. Одна з проблем, яку обмірковує інститут, — як бути з тим, що на Храмовій горі містяться великі святині ісламу: «Купол скелі» (інша назва — мечеть Омара) і мечеть Аль-Акса. Попри це раббі Іегуда Глік, директор Інституту, сподівається, що коли настане час зводити храм, мусульмани заперечувати не будуть. «Деякі з них вже налагоджують таємні зв'язки з нами», — сказав він.

Якщо ж храм буде відбудований, священики, якими стануть нинішні когени, повинні будуть вміти носити своє убрання. Інститут за стародавніми джерелами відновив його вигляд і нині виготовляє «навчальні» комплекти. Спеціальне прядиво з льону для цього привезли з Індії, матеріали для натуральних фарб розшукують по всьому світу.

Бажаючи домогтись потрібного відтінку пурпuru, у Туреччині розшукали той вид гірських черв'яків, з яких добували цю фарбу в давнину. Довелося провести спеціальні дослідження, щоб встановити той вид молюсків, які використовувалися для виготовлення синьої фарби.

Нагадаємо, що будівництво Третього храму в Єрусалимі, на горі Морія, є виконанням одного з біблійних пророцтв про останні часи.

Молитва покаєння

Молитва, яку промовляє перед Богом людина, що усвідомила свою потребу в Спасителі і прощенні гріхів, називається молитвою покаєння. Молитва сама по собі не може привести до спасіння — для цього потрібні щире каяття, розуміння своєї гріховності і потреба в спасінні.

Першим аспектом молитви покаєння є усвідомлення своєї гріховності. Текст в Рим. 3:10 проголошує: «Нема праведного ані одного». У Біблії чітко стверджується, що всі ми згрішили. Усі ми — грішники, які потребують милосердя і прощення Божого (Тит 3:5-7), тому через наш гріх ми заслужили вічної кари (Мт. 25:46). Таким чином, молитва покаєння — це благаання про помилування замість справедливої кари.

Другий аспект молитви — розуміння того, що Бог зробив для виправлення нашого плачевного стану. Він прийняв тіло і став Людиною — Ісусом Христом (Ів. 1:1, 14). Ісус явив нам істину про Бога і прожив праведне і безгрішне життя (Ів. 8:46; 2 Кор. 5:21). Потім Він помер на хресті замість нас, взяв на Себе призначену нам кару (Рим. 5:8). Те, що Ісус воскрес із мертвих, доказує Його перемогу над гріхом, смертю і пеклом (Кол. 2:15; 1 Кор. 15). Лише завдяки цьому ми можемо одержати прощення наших

гріхів; нам також обіцяне вічне життя в раю — якщо ми тільки повіримо в Ісуса Христа. Усе, що від нас вимагається, — повірити в те, що Він помер замість нас і воскрес із мертвих (Рим. 10:9-10). Ми можемо бути спасенні лише благодаттю, лише через віру, причому лише віру в Ісуса Христа. В Ефесянам 2:8 написано: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий».

Промовляючи молитву покаєння, ми повідомляємо Богові, що довіряємось Ісусу Христу як своєму Спасителю. Для спасіння не потрібні якісь «магічні» слова. Тільки через віру в смерть і воскресіння Ісуса ми одержуємо спасіння!

Якщо ви розумієте, що згрішили, і відчуваєте необхідність у спасінні в Ісусі Христі, вам допоможе наступна молитва покаєння, з якою ви можете звернутися до Господа:

«Боже, я знаю, що згрішив перед Тобою, і усвідомлюю, що заслуговую нести наслідки свого гріха, але я вірую в Ісуса Христа як свого Спасителя. Вірую, що Його смерть і воскресіння забезпечили мені прощення. Я довіряю Ісусу і тільки Йому — як своєму особистому Господу і Спасителю. Дякую Тобі, Господи, за те, що Ти прощаєш мені і спасаєш! Амінь».

СПАСАЄ НЕ ХРИСТІАНСТВО, А ХРИСТОС

«Стережіться, щоб не було зведене ваше серце і щоб ви не відступили, і не служили іншим богам, і не вклонилися їм» (5 М. 11:16).

Кілька років тому мені пощастило побувати на руїнах стародавнього Ефеса — міста, про церкву якого в Біблії сказано, що вона забула першу любов. Ми ходили вулицями, розглядали мармурові колони, статуї — точніше, те, що від них залишилось. Звичайно, все це вражає. З історії відомо, що церква в Ефесі була сильною, але приблизно через 500 років після її утворення місто спорожніло.

Бог сказав анголу церкви Ефеської: «... ти покинув свою першу любов. Отож пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчини давнішні роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:4-5).

70-річний доктор богослов'я археолог Кулі, чоловік, що присвятив своє життя вивченню історії християнства, виявився і чудовим гідом. Він говорив: «Мені не треба розповідати, яким належить бути християнину, християнство я знаю із пласів. Я бачив, розкопуючи ці землі, чому Бог покарав жителів Ефеса».

Протягом двох тисяч років, з самого свого виникнення, християнство, перетворюючись на релігію, часто паплюжило Ім'я Ісуса Христа. Згадаймо лише хрестові походи, ціллю яких було вбивати, нищити, вирішувати свої політичні й економічні проблеми. Хто вбив Ісуса Христа? Релігія. А хто сьогодні робить все, щоб людина так і не пізнала суті справжньої Пасхи? Релігія. Чи можна приготувати Пасху? Чи можна її підсмажити? Спекти із сиру? Освятити в храмі? Але релігія так живе. У релігії нема Пасхи кожного дня. Релігія відкидає Пасху-Христа, що пролив кров за гріх світу.

Одна жінка, яка вважає себе віруючою, рідко відвідує зібрання, але свят не пропускає, обурюючись, говорила: «Пасха повинна бути на тому тижні, а не на цьому». А в Слові Божому записано: «Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7). У релігії ж усе навпаки. Раз на рік кладуть гріб — на метр двадцять або метр п'ятдесят, прикрашають його і свічки запалюють. Це гріб Господній. В один храм заходиш — гріб Господній, в другий — і там гріб Господній. Що не храм — то обов'язково гріб Господній.

Інша жінка, православна, переконана, що ще при житті Олександра Меня «ці євреї свого єврейського бога до нас в православ'я підсунули». Це — релігія.

Сьогодні християнство стало зухвалим — не відважним, а саме зухвалим. Щось ми перестали розуміти. Щось «накрутили» на себе, додали із поганства, запозичили із світу. Приблизно в 600 році раптом появилася невідомо звідки Діва Марія. Не було її, а раптом появилася. Звідки? Релігія. Знайшлися люди, які створили ідола на ймення Діва Марія. Ніхто не заперечує: Марія була чудовою, святою жінкою, яка породила Господа Ісуса Христа, вона була прекрасною, благочестивою, богобоязною. Але Сам Ісус звертався до неї: «Жоно!» (Ів. 19:26). Він не казав: «О, Богоматір преподобна!».

Окрім того, Він сказав учневі Своему: «Оце мати твою!» (Ів. 19:27). Не моя, мовляв, мати, а твоя. Можливо, Він вчинив так, щоб не дати приводу називати Марію Богоматір'ю, підкресливши цим самим і нагадуючи, що зачатий Він був від Духа Святого і все Його служіння було в Дусі Святому. (До цього поклонялися богині родючості, на що християнство наклало заборону. Але людина повинна комусь поклонитися, вона так влаштована. Ну, добре, не тій богині, то цій).

Якось довелося почути висловлювання одного православного служителя: «Яка прикрість, що нам, православним, нашу православну Пасху доводиться справляти разом з єврейською Пасхою». А зовсім недавно я прочитав, що існує і католицька Пасха — кролик і крільчиха, які обов'язково несуть шоколадні яйця. І це — Пасха! Христу не знають, а яйценосного кролика знають. Або в ніч перед Пасхою напечуть, яєць нафарбують, тому що яйця, виявляється, — це основа життя. Філософи

досі сперечаються, хто був спочатку: курка чи яйце. Діти Божі знають точну відповідь на це віковичне запитання. А релігія не любить об'явлення Божого, вона любить філософію. Релігія водиться не Духом Божим, а вченням старців або дивними явищами, як ось — іконка заплакала. А Писання вчить, що Божество не подібне «до золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки» (Дії 17:29).

У християнській поетеси Любові Васеніної є рядки: «Друже, ти знаєш про Бога, та не знаєш Його — і обдуриш у підсумку лиш себе самого. Не спасе християнство, а Христос лиш спасе! Він утішить у горі, і сльози зітре!».

«По їхніх плодах ви пізнаєте їх» (Мт. 7:16). За листям не завжди можна визначити, що це за дерево. Але якщо ми бачимо на дереві плід, то можемо точно сказати, яке це дерево. Так само і з людьми. Вони можуть бути визначені за плодами свого життя. Якщо має людина плоди Святого Духа, а це: «любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, здержливість, лагідність» (Гал. 5:22-23), то можна побачити в ній учня Ісуса Христа. Якщо ж плоди її тілесні, то вона лише називається християнином, але ним не є. «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!» увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21) — це дуже важливе місце Святого Писання.

Багато хто говорить: «Господи, Господи!», однак Царства Божого не впадає. Вони відвідують храми, беруть активну участь в Богослужіннях, займаються благодійністю. Але колись, коли стануть перед Господом, то почують: «А ти хто? Я ніколи не знав тебе».

Сьогодні дуже багато говорять про віру. Чому? Тому що «догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6). Бог — не егоїст, якому всі навколо повинні догоджати чи прислугувати, ні. Він дає про славу Свою. І слави Своєї не віддасть нікому. Він бажає, щоб діти Його прославляли Його Ім'я. Для цього Він залишив на землі Свою Церкву.

Якою є сьогодні Церква? Пророцтво про Церкву, про Ісуса Христа можна побачити вже в першому розділі першої книги Біблії. Бог створив сонце — «світло велике, щоб воно керувало днем» (1 М. 1:16). Ісус говорить про Себе: «Я Світло для світу» (Ів. 8:12). Там, де є Ісус, нема ніякої темряви. Сонце — прообраз Ісуса Христа.

Але є інший бік землі, не освітлений сонцем, — там завжди темрява. Темрява — це відсутність світла. Це коли нема Бога, нема Божого відкриття. Ісус говорить: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12). Він звертається до Своєї Церкви: «Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, — і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16).

Місяць, як відомо, світло не випромінює, а лиш відбиває сонячне проміння. Церква виконує в цьому значенні роль місяця, відображаючи світло Христа. Усе наше світло — це те, що ми одержуємо від Господа.

Ще читаємо: «Я тебе прирівняв до лошиці в возах фараонових, о моя ти подруженько!» (Пісн. 1:8). Лошиця в возах фараонових... При чому тут Церква? Пісня над піснями розповідає про любов Господа до Своєї Церкви. У чий віз запряжена лошиця? У віз фараона. Чию волю виконує лошиця? Волю фараона. Куди дивиться лошиця? В якому напрямку рухається? Вона повністю в розпорядженні свого пана. Куди фараон спрямує, туди вона і рухається.

Так само й Церква Божя має бути ведена тільки Духом Божим. Така Церква до вподоби Христу, і таку Церкву Він називає улюбленою Своєю.

Нема часу для Бога

«Мені ніколи», — це найпоширеніша відповідь людини, яка не хоче послухати про Бога, не хоче почути Самого Бога. Але ж те, що Бог хоче сказати кожній людині, життєво важливе! Це значно важливіше, ніж їсти і спати, на що в кожного знаходиться час, тому що без цього не можна обійтися. Але чи можна обійтися без Бога? Чи буде в тебе коли-небудь час вислухати Його?

У цьому нещастя людини. Вона знайде час для всього, але тільки не для душі. Приліпившись до землі і обмеживши себе дрібними власними інтересами, вона не знаходить часу для Того, Хто дав їй життя і від Кого залежить навіть її дихання!

Сучасна людина знаходить час буквально для всього: турбується про своє тіло, захоплюється різними іграми, інколи годинами спілкується з сусідами і тільки про Бога старається не думати.

Читачу, чи усвідомлюєш ти, що це означає? А якби раптом у Бога не знайшлося часу для тебе? Страшно про це подумати. Але щастя наше в тому, що Бог любить грішну людину і не хоче, щоб вона загинула за свої злочини. Людина ж у своїй гордості відштовхує милуючу руку Бога!

Одна жінка, в якій ніколи не було часу для Бога, важко захворіла. Її відвідав проповідник, бажаючи вказати нещасній шлях до Спасителя. На жаль, йому довелося піти ні з чим. Помираюча не хотіла слухати про Бога.

Страждання жінки були невимовні, але замість того, щоб потягнутися до Бога життя, вона намагалася приглушити біль радішумом. Вона не дозволяла вимикати приймач, і коли звуки затихали, нервово кричала: «Голосніше! Голосніше!».

Легковажне життя жінки закінчувалось не так, як їй хотілося. Сумніви оволоділи її серцем. Вона почала все ясніше і ясніше усвідомлювати, що смерть — не кінець існування. Свідом, розбуджена близькістю смерті, почала владно осуджувати її за себелюбство та інші гріхи і відкривати безглуздість життя, проведеного без Бога. Неспасенна душа нарешті усвідомила свою загибель і кричала від жаху й агонії. Але жінка хотіла приглушити цей крик голосною музикою.

Яка трагедія! Який жах! Але така доля кожного, хто не зміг знайти часу для Бога і не вирішив найважливішого питання життя — не вирішив проблеми своїх гріхів, не задумався, де буде проводити вічність і як стане перед святим Богом.

Не можна залишатися безкарним, нехтуючи цими питаннями. Друже, ти повинен знайти час для Бога, поки не пізно! Смерть може прийти зовсім несподівано. Коли-небудь, рано чи пізно, вона прийде неодмінно! Навіщо ризикувати даремно?

Гріх завжди віддаляє людину від Бога. Грішник боїться відповідальності перед своїм Творцем і тому з усіх сил намагається піти від Нього якомога далі. Але це намарно. Всевидяче око Бога спостерігає за нами всюди.

Багато бояться залишатися наодинці з собою. Їх лякає думка, що Бог може заговорити до їх серця. Вони бояться заглянути у свою душу і тому активно працюють, багато читають, грають в азартні ігри, годинами слухають радіо і дивляться телевизор. Вони бояться аналізувати своє життя. Це жахливий стан! Такі люди або не чули, або не повірили, що Бог є любов, що Він ненавидить гріх, але любить грішника. Очевидно, їм не відома чудова євангельська істина про любов Божу. Бог так полюбив світ, що за його гріхи віддав на хресту смерть Свого Сина.

Один молодий чоловік теж не міг знайти часу для Бога. Життя здавалося йому настільки простим, що над ним не варто задумуватися — живи для свого задоволення, і все! Здібний і беручий, він вирішив стати відомим, багатим і щасливим. Але юнак не досяг свого. Важка хвороба вразила його. Вона примусила його задуматися над смыслом життя і приготувала його серце до слухання Доброї Новини.

Цього молодого чоловіка відвідав знайомий віруючий і нагадав йому про вічність. Завдяки Божій милості світло проникло в його душу: він побачив своє жахливе становище і звернувся до Бога за прощенням.

Молодий чоловік щиро покався у своїх гріхах, і Бог з милості Своєї змінив його душу і тіло, дав йому нове серце, дав йому Духа Святого, щоб він міг жити новим життям.

Дорогий друже! Невже ти не знайдеш часу для Бога? Невже добровільно приречеш себе на вічні муки? Бог говорить тобі сьогодні: «Приємного часу почув Я тебе, — і поміг Я тобі в день спасіння!» (2 Кор. 6:2). Прислухайся до Його заклику і не відвернися байдуже! Він все ще кличе: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою» (Мт. 11:28).

Варто знайти для цього час!

Світом керують п'ять відсотків людей.

Інші копіюють поведінку натовпу

Вчені з університету в Лідсе експериментально довели, що п'ять відсотків людей можуть безперешкодно керувати рештою 95 відсотками завдяки стадному інстинкту. Досліди показали, що 95% людей не задумуються над запропонованим вибором, якщо бачать, що інші чинять так само. Висновки були зроблені також на основі спостереження за людьми в екстремальних ситуаціях і катастрофах, пише Telegraf.by.

У ряді проведених експериментів, в яких групам людей пропонували рухатися великими приміщеннями, було доведено, що людьми керує стадний інстинкт. Деяким учасникам експерименту пропонували рухатися визначеною траєкторією. Ті, хто не був проінструктований, незабаром почали йти за тими, хто мав визначений маршрут.

«Існує багато ситуацій, де наше відкриття може дати позитивний результат... В екстремальній ситуації воно може використовуватися для формування стратегії поведінки. Це відкриття може бути використане при організації пішохідного руху в перевантажених районах», — впевнений професор біології університету в Лідсе Джесс Краузе.

На думку вчених, експерименти показали, що поведінка великих груп людей не дуже відрізняється від поведінки скупчення тварин.

У свою чергу, американські і російські вчені встановили, що стадний інстинкт є одним із

факторів процвітання великих фірм і виробників. У рамках дослідження споживацької поведінки психологи із Вейк-Форестського університету вирішили дізнатися, як покупці реагують на низьку якість чи проблеми, що виникають в ході використання продукту, випущеного відомим брендом. Причому під «продуктом» мається в увазі не лише їжа, побутові прилади і предмети одягу, а й різні шоу, фільми, а також сфери послуг.

Виявилося, що споживач, який зіткнувся з низькою якістю придбаного продукту, не схильний звинувачувати відомого виробника товару чи послуги. Передусім покупець схильний думати, що він сам неправильно експлуатував придбане обладнання або не зрозумів істинний зміст фільму.

Таку реакцію автори дослідження пов'язують зі «стадним почуттям», що особливо загострюється під дією реклами. «В основі так званого стадного почуття лежить психологічний механізм наслідування, — розповіла доктор психологічних наук, професор, дійсний член РАПН Людмила Обухова. — Цей механізм розвивається з перших днів життя людини і відіграє важливу роль в розвитку дитини. Однак надмірна схильність до наслідування у зрілому віці може призвести до таких негативних ефектів, як нездатність самотійно приймати рішення і схильність до впливу більшості».

«Мамо, я помру за панків», — написала на руці юна ді-вчина перед тим, як зробити крок з вікна висотного будинку в пошуках нових відчуттів або втікаючи від старих. Так чи інакше, це юне створіння вирішило змінити своє життя, зробивши крок за його рамки. Що хоче знайти людина за межею земного життя, наважившись перервати його так по-варварськи жорстоко? Що знецінює життя настільки, що воно здається прісним, тьманим, нестерпним? Чому люди живуть без надії, не бачачи горизонту, розучившись мріяти про високе, цінувати своє життя?

Людина без обрію

явища виняткова. На початку третього тисячоліття в Сполучених Штатах бестселером стала книга «Сто способів самогубства», і кожний другий підліток в США ознайомився з її змістом. Сьогодні сотні сайтів люб'язно підкажуть вам, яким саме способом краще піти з життя, дадуть чіткий рецепт і навіть допоможуть підібрати компанію.

Молодь вибирає собі кумирів, розглядаючи глянцеви журналі і спостерігаючи за життям зірок. Але мало хто намагається побачити справжнє обличчя своїх ідолів. Якщо згадати імена багатих і успішних людей, які добровільно пішли з життя, то список буде дуже поважним.

Апостол Павло серед ознак наближення останнього часу називав деградацію людини, обвал традиційних цінностей і девальвацію морально-етичних стандартів: люди будуть жити так, ніби Бога нема. Альбер Камю написав: «Одного речення вистачить, щоб описати сучасну людину: вона займалася перелюбом і читала газети». Дуже схоже на нас, чи не так? Все це ознака того, що ми близькі до розв'язки.

Ми задаємо собі класичні запитання: «Хто винен?» і «Що робити?». Проблема стара, і відповідь на неї не нова. Якщо в людини нема того, заради чого вона могла б жити і померти, вона не може оцінити того, що має. Переставши дивитися в небо, ми бачимо лише пилку на дорозі, яка засмічує очі. Людина, що вдвляється в морський обрій, думає про щось більше, ніж щоденні потреби. Жити без обрію — фундамент для суїциду, життя без Бога приречене. Божа присутність наповнює життя людини смыслом, відкриваючи нові обрії.

Євгеній ДУШАКОВ.
Журнал «Рішення».

Пошуком відповідей на ці запитання зайнято багато соціальних служб, шкільних психологів і сучасних філософів. Втеча від реальності стає найбільш масовим забігом XXI століття. Але куди, до чого чи від чого втікає сучасна людина і де їй взяти час, щоб подумати про це?

Сіра буденність, гнітюче почуття самотності і непотрібності штовхає людей на пошуки любові на панелі, сили — в агресії, значущості — в барі, у колі таких же приречених. Безліч людей утікають від відповідальності за своє життя, сім'ю, суспільство, країну. Хтось біжить за міражем благополуччя: полюбовившись речі, він використовує інших людей на шляху такої любові. Людина, розчарована у своїх ідеалах, роздerta сумнівами і отруєна цинізмом, розчиняє свої роки в алкогольному або наркотичному забутті, живе між оп'янінням і жахливою реальністю тверезості. Але багато людей, молодих людей, живуть так, що їх буття більше нагадує парк атракціонів, ніж реальне життя. Вони в повному обсязі реалізують палітру задоволень і розваг.

Іноколи вони нагадують дітей, які крутяться на каруселях, коли їх вестибулярний апарат вже погано функціонує, сповільнюється процес осмислення

реальності: все крутиться-вертиться, обличчя з'являються і зникають в загальному потоці свідомості. На цьому фоні порив до духовних ідеалів здається їм архаїчним, незрозумілим, нудним і тому мало бажаним. А якщо раптом коли і промайне ненароком думка про вічне, про смерть, про смисл життя і про Бога, то завжди знайдеться той, хто приспить недоречно збуджений розум і душу улесливим шепотом: «Бери від життя все». Розчинюючись в цьому безглуздому спільному русі, люди навіть не помічають, що таким чином вони вбивають в собі особистість, індивідуальність.

З цього приводу згадується книжка Миколи Носова «Незнайка на Місяці». Як ми знаємо, Незнайка пережив на Місяці, а точніше, в його середині чергування комерційних злетів і падіння. Після чергового фінансового краху разом з іншими маргіналами він потрапляє на острів Недотеп, що вселяв усім місячним жителям тваринний страх своєю таємницею. Річ у тому, що з цього острова ніколи ніхто не повертався. Казали, ніби люди там перетворюються на баранів. Така перспектива нікого не надихала. Але знайшовся серед них один оратор, який у своїй не надто майстерній промові висловив психологію наших сучасників.

«Братики! — говорив він, простягаю-

чи до коротунів руки. — Послухайте мене, братики! Не треба плакати. Чого нам жаліти? Тут жаліти нема чого, а там хоч ситими будемо. Ось побачите: ситі будем — не помрем. Не треба впадати у відчай! Адже і на острові Недотеп коротуни живуть. А те, що там можна перетворитися на баранів, то це, може, ще і неправда. Хто сказав, що це правда? Мало що кажуть! Поживемо — побачимо...»

А якщо таке життя наманя формує ментальність цілого народу і позбавляє можливості реалізувати свій потенціал? Ми сьогодні живемо саме так: не звертаємо уваги на знаки, порушуємо всі правила і обмеження. І при цьому щиро надіємось не перетворитися на баранів. У книжці, як ми пам'ятаємо, переходячи від каруселей до перегляду фільмів, а потім до солодощів і морозива, люди таки ставали баранами, яких потім банально використовували: обстригали з них шерсть і виробляли з їх допомогою енергію для місячних капіталістів.

Важко не стати твариною, якщо живеш лише тваринними інстинктами. Складно залишитись розумово і психічно здоровим, якщо протягом кількох років спостерігати за «Домом-2», якщо

засвоювати їхні ідеали гламурності в модній тусовці. Роблячи це, людина здійснює інтелектуальне і духовне самогубство. Але з телеекранів і зі сторінок глянцевих журналів усміхнені барбі і джеки запевняють, що все це в порядку речей і що відповідати за все це не доведеться. Ми живемо в створеній нами ілюзії, поволи починаючи бекати, як баранчики. А коли виявляємо, що всередині яскравої обгортки нічого нема, ми чомусь не віримо собі.

Сьогодні популярний такий тост: «Щоб у тебе все було і тобі за це нічого не було». Однак коли безглуздість існування стає нестерпною, людина інколи бачить порятунк у відході з цього світу. Такий спосіб вирішення проблеми далеко не новий — самогубці були в усі часи. Але сьогодні масовість цього

Гороскоп і доля, або Чи знають щось зірки...

Переглядаючи газету або листаючи молодіжний ілюстрований журнал, ми обов'язково натрапимо на сторінки, де описано те, що нас нібито спіткає наступного дня, тижня, року... Називають це явище гороскопом. У пересічних людей не викликає здивування перенасиченість цієї рубрикою засобів масової інформації. Навпаки, усіх швидко здивує той, хто не знає свого знаку зодіаку. Така особа видається несучасною, відстаю.

Дивно, але на початку третього тисячоліття, в епоху космічних польотів і досконало розвинутої технології, медицини, науки та людської думки, набирає шаленої популярності щось, що своїм корінням сягає трьохтисячолітньої давнини і на перший погляд зовсім не личить ментальності XXI століття.

Соціологічні опитування у високорозвинених країнах показують, що в Америці 67% населення читають гороскопи, 36% із них вважають астрологію науковою дисципліною. Італійці щорічно витрачають півмільярда євро на послуги астрологів та ворожок. А у Парижі, де розміщена Вища астрологічна школа, працюють близько шести тисяч астрологів та ворожбитів.

Астрологія та астрономія

Астрологія — це певна практика, яка ставить собі за завдання дослідити вплив небесних тіл на людську долю і водночас передбачити майбутнє. Астрологія використовує найновішу технологію і астрономічну наукову термінологію і тим самим прагне себе якось ототожнити з астрономією, хоча насправді різниця між ними разюча.

Завданням астрономії як частини фізики є дослідження будови, походження і еволюції небесних тіл та вивчення їхнього впливу на планету Земля (пори року, магнітні бурі тощо), але не на людську долю, як це окреслює астрологія. Хоча і в астрономії, і в астрології підручники переповнені одними і тими ж назвами планет та зірок, проте в їхньому поясненні йдеться про зовсім різні речі. Коли уважніше приглянутись до опису планет

з астрологічної точки зору, можна побачити, що увага сконцентрована не на самому небесному тілі (як у астрономії), а на божестві, іменем якого названа планета (Марс, Венера, Юпітер). Насправді астрологія має більше спільного з магією, грецькою та римською міфологією, аніж з наукою астрономією.

Астрологія у знайомому нам вигляді розвинулася ще в Нововавилонській імперії. Це час, коли триває формування книг Старого Заповіту, які всіма силами стараються зберегти вибраний народ від впливу вавилонських вірувань.

Астрологія суперечить вірі в Бога

Перший розділ Книги Буття показує, що всі небесні тіла — діла Божих рук. «Тоді сказав Бог: нехай будуть світла на тверді небесні, щоб відділяти день від ночі, й не-

хай вони будуть знаками для пір року, для днів і років; нехай будуть світла на тверді небесні, щоб освітлювати землю» (Бут. 1:14-15). Ось яка роль зірок у всесвіті.

У Святому Письмі Бог застерігає Свій народ перед спокусою творити собі богів з небесних світил: «Коли зведеш очі до неба і побачиш сонце, місяць та зорі, всю оздобу небес, щоб не скортіло тобі припасти лицем до землі перед ними й служити їм, що їх Господь, Бог твій, дав для всіх народів під цілим небом» (Повт. Зак. 4:19).

У пророка Ісаї читаємо про тих, хто займається астрологією: «Сила радників твоїх тебе втомилася. Нехай же виступлять і тебе врятують ті, які розміряють небо, які спостерігають зорі, та й ті, які кожного нового місяця віщують, що з тобою буде. Глянь! Вони, мов солома. Вогонь спалить їх; вони не врятують життя свого від лютої пожежі. І то не буде жар, щоб лише загіртіся, ані вогонь, щоб сидіти біля нього» (Іс. 47:13-14).

Дехто з тих, хто вірить в астрологічні прогнози (гороскопи), як аргумент подають факти, що в Писанні містяться передбачення майбутнього або пояснення снів. Так, це правда. Однак чи слушно ставити біблійні пророцтва на один рівень з гороскопами? Одного разу пророк Даниїл відповів цареві Навуходоносорові: «Таємниці, про яку питається цар, не можуть об'явити цареві ані мудреці, ані заклиначі, ані чарівники, ані віщуни. Але є на небесах Бог, що відкриває таємниці, і Він показав цареві Навуходоносорові, що має статися наприкінці днів» (Дан. 2:27-28). У всіх біблійних пророцтвах джерелом знання завжди є Бог, Володар теперішнього і майбутнього, а не створені планети, які, за задумом Творця, мають зовсім інше завдання.

Суперечності у самій астрології

1. Погляди багатьох астрологів взаємно суперечливі. Інакше за зорями спостерігають астрологи заходу, інакше — астрологи сходу. Деякі визнають вісім знаків зодіаку, деякі — 12, а ще інші дотримуються системи 14 або 24 знаків. У результаті особа, яка звертається до двох різних астрологів, може отримати два цілком різні гороскопи на один і той же день.

2. Гороскопи, які ми читаємо сьогодні, побачили світ кілька століть тому. Вони спираються на теорію Птолемея, за якою земля міститься в центрі всесвіту. Коперник своїм відкриттям доказав протилежне: не земля, але сонце розміщене в центрі всесвіту. Якщо астрологія базується на старій геоцентричній теорії, то як можна вірити у її правдивість?

3. Однойіцеві близнюки народжуються майже одночасно в одному місці при однаковому розташуванні зірок і планет. Чому тоді вони мають різні характери і різні долі?

4. Астрологи при складанні гороскопів відштовхуються від часу народження людини, яке є ключовим моментом астрологічного прогнозу. І тут виникає чергове непорозуміння, оскільки вчені твердять, що весь успадкований потенціал людини вже закладений при її зачатті.

5. Французький вчений-астроном Поль Куауерц провів дослідження з 2817 музично обдарованими особами і довів, що розташування сонця не має абсолютно ніякого впливу на їхній талант.

Незважаючи на ці суперечності, цікавість до гороскопів росте. Чому? Може, за цим криється вміння деяких людей користатися з людської наївності та слабкої віри в Бога, щоб у такий спосіб вдало розвивати власний бізнес?

Анатолій ЖИВЧАК.

Як розпізнати голос Божий?

Це запитання задавали собі багато людей протягом століть. Самуїл чув голос Божий, але не міг впізнати його, поки Ілій його не навчив (1 Сам. 3:1-10). Гedeон отримав об'явлення від Бога, але настільки засумнівався в цьому, що просив про ознаки, і не раз, а тричі (Суд. 6:17-22; 36-40).

Коли ми чуємо голос Божий, як можна знати, що говорить саме Він? Передусім ми маємо те, чого у Гedeона і Самуїла не було. Ми маємо повну Біблію, натхненне Слово Боже, яке можна читати, вивчати і обдумувати. «Усе Писання Богом натхненне і корисне до навчання, до докору, до напруги, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконалою, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

У вас є запитання щодо окремих моментів чи рішень у вашому житті? Подивіться, що говорить про це Біблія. Бог ніколи не приведе вас до того, що суперечить Його вченню чи обіцницям у Святому Писанні (Тит. 1:2).

Щоб почути Божий голос, ми повинні знати його. Ісус сказав: «Мого голосу слухають вірні Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідом вони йдуть» (Ів. 10:27). Якщо хочемо впізнати голос Божий, то повинні кожного дня проводити час з Ним.

Чим більше часу ви проводите наодинці з Богом і Його Словом, тим легше буде впізнавати Його голос і керівництво у своєму житті.

Банківські службовці навчені розпізнавати фальшиві банкноти, вони знають про справжні купюри настільки ґрунтовно, що легко визначать підробку. Ми повинні бути настільки близько знайомі з Божим Словом, щоб, коли Бог звернеться до нас чи поведе нас, нам було зрозуміло, що це Бог. Бог говорить нам так, щоб ми могли розпізнати правду.

Хоча Бог може говорити до людей чутно, в основному Він звертається через Своє Слово, а також, за допомогою Святого Духа, до нашої совісті, через обставини і через інших людей. Порівнюючи почуте з істинами Святого Писання, ми можемо навчитися розпізнавати голос Бога.

Перемогти страх

«Ніщо не відбирає більше духу в людини, ніж боягузство і страх».

Е. Хемінгуей.

Кожному відомо, що таке страх. Він рубає всі починання, підриває впевненість, примушує хитрувати і брехати. Інколи ми здаємося, навіть не починаючи битву зі страхами. Вони переслідують людину на всьому життєвому шляху: страх перед майбутнім, страх, породжений невизначеністю і невпевненістю в завтрашньому дні; страх смерті; страх втратити любов близьких; страх захворіти; страх зробити помилку і зазнати невдачі. Боятися можна чого завгодно. Зазвичай нас мучать страхи ввечері або вночі. Ми перевертаємося в ліжку, п'ємо валер'янку, подумки доводячи неприємну ситуацію до логічного завершення. І уявляємо найгірший розвиток подій.

Що таке страх

«Страх — це пристрасть, боягузство, сором'язливість, сильне побоювання, тривожний стан душі від переляку, загрози чи уявної біди» (тлумачний словник Даля). Біблійний словник Брокгауза описує страх як «пригнічення серця», «смуток». Тематичний словник Londervan говорить про страх як про почуття боязні в небезпечній ситуації. Звичайна людина, напевне, сказала б, що страх — це реакція на що-небудь, що викликає небезпеку.

Різновиди страху

Різновидів страху багато, і їх можна розділити на дві категорії: природний і надприродний.

Природний — це інстинкт самозбереження. Про нього написано в Біблії: «Мудрий бачить лихе — і ховається, а безумні йдуть — і караються» (Пр. 27:12). Природний страх стимулює нас від видимих небезпек. Це усвідомлене почуття відповідальності за своє життя.

Надприродний страх поділяється на два види: Божий і диявольський. Страх Господній, або Божий страх — це страх перед вчиненням гріха, який виростає в рішучість порвати з грішним життям. Під впливом страху Божого людина починає виконувати заповіді. «Страх Господній — лихе все ненавидіти» (Пр. 8:13).

Диявольський страх — це виснажливе почуття, що паралізує думки, дії, волю. Страх наповнює уяву негативними картинками і примушує вірити в них. «Бо страх, що його я жахався, — до мене прибув, і чого я боявся — прийшло те мені...» (Іов. 3:25). Це інструмент сатани, який утри-

мує нас в рабстві людських думок. Ми боїмося того, що про нас подумають чи скажуть люди, боїмося, чи вистачить нам грошей на прожиття, боїмося то того, то того... І так все життя.

Звідки прийшов страх

Усе почалося в Едемському саді. Те, що там сталося, відкриває нам природу страху. До гріхопадіння Адам і Єва нічого не боялися. Їх серця були сповнені любові до Бога і одне до одного. Здійснивши гріх непослуху, вони почали боятися Бога і сховалися в листі дерев. «І почули вони голос Господа Бога, що по раю ходив, як повіяв денний холодок. І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю. І закликав Господь Бог до Адама і до нього сказав: «Де ти?». А той відповів: «Почув я Твій голос у раю — і злякався, бо нагий я, — і сховався» (1 М. 3:8-10).

Відтоді страх поширився по всій землі, появились різні види страху. Вчені, опитавши 500 осіб, виявили сім тисяч його різновидів. Багато з цих страхів описані в Біблії. Так, наприклад, страх перед майбутнім (1 М. 21:17); перед небезпечкою (Дії 27:17-29);

перед невідомістю (Лк. 9:34-35).

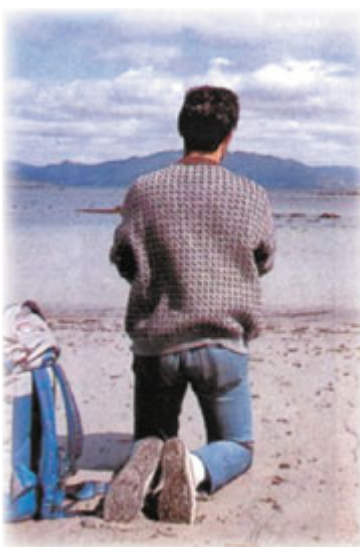
Основна частина страхів формується в дитинстві. Вони можуть увійти в дитину ще в утробі матері чи під час народження. Часто матері, не задумуючись про наслідки, проголошують негативні фрази або лякають дітей. Це серйозні речі, які мають наслідки. Треба ретельно оберегти дитину від всяких душевних травм.

Наслідки страху

Наслідки страху різноманітні — це душевні і фізичні хвороби, руйнування віри. Людина втрачає апетит, сон, бажання що-небудь робити. Можуть виникнути болі в різних частинах тіла, що, у свою чергу, може викликати підозру про наявність якоїсь хвороби, які в кінцевому підсумку матеріалізуються, якщо своєчасно не протистати їм. «Бо страх, що його я жахався, — до мене прибув, і чого я боявся — прийшло те мені...» (Іов. 3:25).

Звільнення від страху

Щоб звільнитися від страху, треба звернутися до душеопікуна чи служителя церкви. Можна звертатися і до лікаря, але пам'ятайте, що страх — це дух, а духовна сфера не піддається медикаментозному впливові. Тому людина, яка хоча б раз потрапила до психічної лікарні, стає її постійним пацієнтом.

Перебувати в перемозі

Давид говорив: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правіці моїй, — й я не буду захитаний!» (Пс. 16:8). Давид не сумнівався не тому, що він постійно бачив видіння, а тому, що його уява була наповнена реальністю, про яку сказав Господь: «Не бійся, з тобою бо Я» (Іс. 41:10).

Сказано також: «І ото, Я перебувати з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20). Запам'ятаймо ці місія Писання. Нехай весь духовний світ слухає, коли ми промовляємо Слова Божі, скажімо: «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правцею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Іс. 41:10). «Тому то ми сміливо говоримо: «Господь — мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?»» (Євр. 13:6). «Оце — Бог спасіння мого! Безпечний я і не боюсь, бо Господь, — Господь сила моя та мій спів, і спасінням для мене Він став!» (Іс. 12:2).

Молитовне спілкування з Богом — це вбивча атмосфера для страху. Замість того, щоб панікувати, впадати в істеріку, залишаймося в присутності Бога, і тоді побачимо речі в правильному світлі, тому що лише «в світлі Його ми бачимо світло». Пам'ятаймо, що Бог хоче через віру ввести нас у Свої плани, у Свою долю. Сатана через страх хоче запустити в дію свої руйнівні плани і зруйнувати нашу долю. Від нас залежить, кому ми відкриємо своє серце.

ЖАХЛИВІ РЕАЛІЇ

Косметика, яка вбиває

Мрія про вічну молодість переслідувала людину з давніх часів. Сьогодні не виняток: багато жінок роблять все, щоб виглядати молодо. Стежити за собою — похвально. Однак треба пам'ятати, що сьогодні в деяких косметичних салонах вам можуть запропонувати омолоджувальні препарати, зроблені з... дітей.

Ні, це не плід хворої уяви, це реальність нашого буття. І люди зовсім не жахаються від того, що на конвейер для сировини поставляються абортівані діти, ті, кого не вважають за людей.

Недавно розмовляла з одним косметологом, потім з іншим, і обидва в один голос заявляють: «А що? Зате який ефект омолодження! До того ж стовбурові клітини людини — це не тільки косметичні препарати! Вони ефективно відновлюють організм після опіків і травм!».

Невже люди не помічають, як разом зі своїми гуманними ідеями вони скокують до фашизму? Адже саме в фашистських концтаборах на широку ногу були поставлені звірські досліди над людиною в наукових цілях. А ще виробляли сумочки з людської шкіри і світильники з черепів. Це було в порядку речей, адже в'язнів концтаборів (а особливо євреїв і циганів) за людей взагалі не вважали!

Що таке стовбурові клітини?

Виявляється, в організмі людини є молоді (стовбурові) клітини, які з часом, одержавши інформацію, стають клітинами будь-якої тканини (жирової, сполучної, м'язової тощо.). Увесь секрет у тому, що будь-яка молода клітина одержує інформацію від ДНК і цитоплазми, в якій тип клітини їй далі перетворюватися. Ці молоді клітини універсальні. Навіть якщо вони зародилися в жировій тканині, коли пересадити їх у м'яз, із них виростає м'язова клітина.

Який прогрес! Адже стовбурові клітини — вихід із багатьох ситуацій, що реально загрожують життю людини (обширні рани, опіки, відмороження, інфаркти, цукровий діабет і т. д.).

Природно, таких клітин багато у дітей, а тим більше у зародків, в яких клітини, тканини і органи тільки формуються. Саме тому ці клітини і почали вилучати з людських ембріонів.

Однак і в дорослих людей такі клітини є. Стовбурові клітини дорослого організму «ховаються» в закутках і борознах нашого мозку, кістковому мозку і волоссяних фолікулах. Американські вчені вже провели дослід, коли клітини кісткового мозку щурів були пересаджені в серцевий м'яз. А проміжні клітини з волоссяних фолікул з успіхом давали початок клітинам шкіри.

Сировина з дітей

Попри те, що дослід на дорослих людях були успішними і доведено, що власні пересаджені стовбурові клітини людини не відчужуються, чомусь серед медиків поширена думка, що для лікування опіків, травм і деяких невиліковних захворювань годяться абортівані діти. А що — добру пропадати? Усе одно їх у вигрібні ями викидають! До того ж не лише для лікування — це добрий засіб для омолодження! І в наших косметичних клініках і салонах стовбурові клітини людини стають доволі популярним засобом омолодження.

Ще два роки тому християнська громадськість США, та й сам президент Буш, здригнулись від думки, що вчені почали проводити дослід на людських ембріонах. Вийшла заборона на клонування людини і проведення дослідів над людськими зародками. Але наша країна — не США, у нас зародки за людей не вважають. Та й за кількістю абортів ми попереду всієї планети.

Статистика сумна: з трьох вагітностей лише одна закінчується народженням.

Майже десять відсотків жінок дітородно-го віку раз на рік роблять аборт, причому 60 відсотків жінок переривають таким чином першу вагітність.

Та все ж у США теж проводять дослідження; і знайшли оптимальний варіант: стовбурові клітини воліють брати з крові пуповини новонароджених дітей. Більше того: такі клітини заморожують і таким чином формують банк. Якщо протягом життя людина потрапляє в екстрену ситуацію, одержує травму, то їй будуть вводити саме її стовбурові клітини.

Ембріони — панацея від усіх бід?

Нині косметичні салони починають активну рекламу нового методу омолодження клітинами людських ембріонів. Але чи так вже це корисно насправді і чи вивчено це остаточно? За результатами робіт, що проводяться під керівництвом доктора Рудольфа Дженіша із Кембріджа (США), було з'ясовано, що використання ембріональних стовбурових клітин в клонуванні мишей часто призводить до появи сильних аномалій. Чому? Тому, що в цих клітинах при пересадці порушується правильна, послідовна регуляція генів. Так, ембріональні стовбурові клітини володіють необмеженими можливостями, перетворюючись на дозрілі клітини різних тканин. Але чи не призведе це до непередбачуваних і сумних наслідків?

Не нашкодь

Позиція християн усього світу однозначна, як і щодо абортів. Дитині дається життя вже в утробі матері, при її зачатті. І це не просто слова: зачаття — науково доведений момент початку життя організму. Аборт — це однозначно, вбивство, пролиття невинної крові, злочин (узаконований злочин), за який людина буде відповідати не перед людьми, а перед Богом. І про це теж написано в Біблії (2 М. 20:13; Мт. 19:18; Рим. 13:9).

Цікаво виходить. Лікарі, які покликані зберегти життя, заповідь яких — «Не нашкодь», чомусь переслідують зовсім інші цілі. По-перше, без усякого сорому, вбивають невинних дітей. По-друге, вбиваючи, шкодять при цьому організму матері (після абортів часто починаються запалення, кровотечі, безпліддя, пухлини).

Однак медики не зупиняються на досягнутому. Вони йдуть далі: клонування людини, а також забір органів, тканин і клітин для трансплантації із «другосортних» людей і ембріонів.

Ще всередині минулого віку жорстокі експерименти на людях в концтаборах вважалися нелюдським, фашистським звірством. А нині це чомусь вже не здається аж таким збоченням. Та й самі діти, що не народилися, — це всього лише ембріони. Зате які з них омолоджувальні засоби можна одержати!

А якщо дивитися з духовної точки зору, картина виглядає ще жахливішою. Ніхто й не замислюється над тим, яку інформацію несуть стовбурові клітини, взяті із вбитих дітей. Ці клітини наповнені «аурою» страху, смерті, розрухи і прокляття. Можливо, нині ефект розкладеної шкіри вражає. Але що буде з шкірою потім, через кілька місяців, років? «На чужому нещасті частина не збудуєш» — мудра приповідка, і, очевидно, настав час згадати про неї.

Галина ЖУКОВЕЦЬ.

Чарльз Шелдон

СОН

Закінчення.
Початок у № 2-6 (109-113)
за 2008 р.

День п'ятий

Наступного дня все місто тільки і говорило, що проповідь Роберта Гарді. Знайшлися люди, які вважали, що він з'їхав з глузду. Інші дивувалися, як змінилася ця людина. Містер Гарді не звертав уваги на плітки. Він думав про дні свого земного життя, які ще залишилися. Весь день після полудня і весь вечір він провів вдома, хоча приходили відвідувачі. Після чаю всі зібралися біля Клари, стан якої не мінявся.

Місіс Гарді щось говорила чоловікові про його сон, про вчорашній мітинг, як раптом, зненацька для всіх, Клара відкриває очі і запитала:

— Тату, який сьогодні день?

Усі здригнулися. Голос Клари видався якимсь чужим, ніби з давно забутого минулого. Серце містера Гарді сильно забилося, але він опанував собою і спокійно відповів:

— Сьогодні п'ятниця, дорога дитино.

І знову пролунало питання, висловлене тим самим дивним, ніби чужим голосом:

— Тату, скільки днів вам залишилося?

— Ще два.

— Я піду разом з вами.

Після цього очі її закрилися і тіло знову стало нерухомим. Тихо, дуже тихо було в кімнаті, коли годинник пробив північ. Закінчився п'ятий день Роберта Гарді.

День шостий

Слова Клари наповнили серця рідних жохом. Містер Гарді опустив голову і не міг втримати мимовільного стогону. Місіс Гарді, піднявши безвольне тіло дочки, покривала його поцілунками і слізьми, бажаючи почути її, сказати що-небудь. Але марно. Бессі плакала. Тоді містер Гарді сказав:

— Я не вірю, що Клара піде разом зі мною.

— Нехай врятує її Бог і нехай збереже для нас, — сказала місіс Гарді. — О Роберте, я не можу витримати всього цього! Це понад мої сили! Навіщо ти говориш, що тобі залишилося жити тільки два дні? Прощай, любий, але це недобре. Ніхто не може знати години своєї смерті, а ти ніби сам прикликаєш її! Цілий тиждень я думаю лише про це. Це просто самонавіювання. Ти не хворий, чому ти повинен умерти? Я не хочу, не можу більше вірити в це! Ти тепер так потрібен нам, Роберте! Будемо молити Бога про помилування.

Роберт Гарді сумно похитав головою:

— Ні, Мері, чим ближче цей день, тим сильніша моя впевненість у тому, що в неділю я піду від вас. Бог милосердний. Він дав мені цей тиждень, дав надію на те, що ми ще зустрінемося.

У суботу із самого ранку все сімейство було в нервовій напрузі. Усі думали про батька. Роберт Гарді не міг усвідомити, що його тиждень майже вже закінчився. Адже, здавалося, це було тільки вчора: він повернувся з церкви після вечірньої служби і побачив свій дивний сон.

Насамперед він запитав самого себе: «Що я повинен сьогодні зробити?» Але тільки після молитви він зміг дати відповідь на це питання. Тільки після звертання до Бога до нього прийшло розуміння найголовнішої і найневідкладнішої справи. Невже є люди, які думають, що можна жити без

молитви, що молитва — це всього лише формальність?

Роберт Гарді побував на службі, повернувся додому до обіду і знову пішов на службу, плануючи провести вечір з родиною. Близько третьої дня в нього з'явилось нездоланне бажання поговорити з підлеглими. Під його керівництвом працювали більше 800 чоловік. Говорити з кожним окремо, звичайно, було немислимо. Він покликав Бернса і попросив його на годину перервати роботу і зібрати всіх робітників.

З усіх відділень величезних майстерень робітники стікалися на збори. Багато хто з них був на тому пам'ятному мітингу і чув промову керуючого. Знали вони і про те, що Роберт Гарді особисто подбав про родини постраждалих. «Брати, — почав керуючий з легким тремтінням у голосі. — Оскільки я говорю з вами, можливо, востаннє, прошу уважно вислухати мене. Протягом 25 років я тут керував і ніколи не думав про тих, хто працював у майстернях. Мені було байдуже, як живуть ви і ваші родини, усі ці роки я був занадто себелюбний, щоб робити щось для вас.

Я скликав вас сюди не тільки для того, щоб зізнатися в цьому. Я хочу, щоб ви знали, що правця Божа торкнулася мене. Поки ще не пізно, я хочу назвати вас братами. Якщо ви коли-небудь згадаєте мене, то згадайте таким, яким я є сьогодні, а не таким, яким я був раніше. Тут, у цих майстернях, залишається сумний слід мого безсердечного ставлення до вас. Багато доброго міг я зробити — заборонити роботу в неділю, поліпшити умови праці, використати своє багатство і вплив для вашого блага, але я і пальцем не ворухнувся для цього. Я жив, догоджаючи собі, задоволеній своїм розкішним будинком, потішаючи свій розум і свою гордість. І ось настав неминучий кінець.

В ім'я милосердного Бога, що прощає тих, хто кається, заради Христа, я висловлюю вам бажання людини, яка вже дивиться в інший світ і бачить речі в іншому світлі. І прошу вас простити мені!

Ми створені Богом, Який полюбив світ так, що віддав Свого Сина Свого задля нашого спасіння. А я жив, забувши про це. Але не забувайте ви! Дивіться на тих, хто більш нещасний, ніж ви, не заздріть багатим. Щастя не в розкішному одязі, не у смачній їжі, не в видовищах і розвагах. Якби ви знали, скільки страждань завдає таке порожнє життя! Немає муки гіршої за ту, коли людина говорить: «Усе могло бути інакше! О, якби можна було повернути минуле». Благаю вас повірити мені! І дякую за увагу. Усе це ви краще зрозумієте в понеділок, коли прийдете на роботу... І нехай благословить вас Бог!».

Коли Роберт Гарді закінчив свою промову і рушив до дверей, що вели до виходу, багато хто з робітників сказав: «Хай Бог благословить і вас, сер!». Його промова справила на слухачів величезне враження.

Усі розійшлися по робочих місцях; величезні машини були знову запущені в хід, наповнивши майстерні звичним гуркотінням. Але люди все ще перебували під враженням почутого.

Повернувшись додому, Роберт насамперед запитав про Клару. Вона була в тому ж стані. Невже вона більше не прокинеться? Увесь день місіс Гарді

молилася і плакала. Ввечері зайшов Джеймс Какстон; його поява нагадала містеру Гарді про колишню сварку з батьком молодшої людини. Він сказав Джеймсу, що хоче побачитися з його батьком; якщо ж щось перешкодить цьому, то він просить передати, як щиро Роберт Гарді шкодує про безглузду сварку і просить пробачити йому.

Шостий день закінчився в сімейному колі, з тривожними почуттями, сльозами, надією і молитвою в серцях.

День сьомий

Аліса запропонувала всім піти до церкви, а сама залишилася з Кларою. Уперше після довгих місяців Роберт Гарді з дружиною, Бессі і двома синами були в церкві всі разом. Джордж не був тут уже близько року; Віллі часто лінувався відвідувати храм Божий.

Церковна служба цього разу здалася Робертові Гарді бездоганною. Він дивувався, що раніше дозволяв собі критикувати пастора за його проповіді і Богослужіння. Звичайно, містер Джонс не був красномовним, але він любив свою церкву, стежив за щоденним життям кожного, брав активну участь у всьому, не очікуючи, коли його запросять чи попросять.

Містер Гарді ніколи раніше не відчував такої віради під час Богослужіння. Він розумів, що перебуває тут востаннє. Священик обрав для проповіді текст: «Тому що всі ми повинні з'явитися перед судилищем Христовим, щоб кожному одержати відповідно до того, що він робив, живучи в тілі, добре чи погане».

Містер Гарді здригнувся; він зрозумів, що проповідь точно відповідає стану його душі. Містер Джонс говорив: «Страшний суд Господній не буде жалю для тих, хто покався в гріхах і одержав прощення. Але той, хто стане перед Христом запламований гріхом, буде страшно мучитися жахом за свою душу, за те, що не впокорився перед Богом, не попросив прощення.

Тут, серед нас, є люди, яким смерть не страшна, і вони готові до неї, тому що живуть з Богом. Якби Бог у цю хвилину покликав їх до Себе, вони охоче стали б перед Його судилищем з надією на Божє милосердя.

Але є й інші, котрі ще не готові до цієї страшної події. Як можуть вони стати перед величчю Божою і не відчути страху, якщо ще не готові відповісти на Його питання: «Чому ви не сповідували Мене перед людьми? Чому не виконували

Моїх велінь і не несли тягарі ближніх своїх, а тільки догоджали собі?».

Якщо говорити, що Бог буде однаково милосердний до всіх, то це значить засудити й осміяти муки Христа в Гетсиманському саду і Його хресну смерть.

Якщо говорити: Бог простить усіх по доброті Своїй, то це значить визнати зайвим усяку молитву і проповідь. Навіщо тоді проповідувати людям євангельську звістку прощення, якщо нікому немає небезпеки бути засудженим?

Якщо думати, що «Бог усім простить», то значить, можна жити на землі легковажно, віддаючись пристрастям, не надаючи значення благодатній звістці: «Так бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдиногодного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Допускаючи таке, ми заперечуємо відкриття Слова Божого про те, що грішники будуть віддані на муки вічні. Ці слова нічого не значать, якщо думати, що негідних людей чекає така сама вічна слава, як і праведників, і на суді Христовому вони не будуть відділені від інших. Тоді закриємо церкви і підємо додому. Будемо їсти й пити, танцювати і веселитися, тому що завтра вмеремо, а після смерті буде суд, а після суду — слава і радість, сила і світ, і життя вічне в присутності Бога, однакові для всіх.

Тоді знищимо Святе Письмо, кожен рядок якого говорить про справедливу відплату, про покарання за гріхи, про суд. Нам не подобаються ці місця, вони тривожать нас; залишимо тільки слова, які говорять про любов, милосердя і прощення. Вони не тривожать, не лякають, а присипляють совість.

Але хіба так Христос навчав світ? Ми знаємо, що не так. Вирок буде справедливий. Усі, котрі зневажали Ісуса, нехтували Ним, не вірили в Нього і відмовлялися сповідати Його перед усіма, будуть відлучені від Нього навіки. А ті, що сповідували Його, вірили в Нього і старалися жити, наслідуючи Його, постійно трудячись і працюючи для Нього і для людей, — ті будуть постійно блаженствувати з Ним. Все інше буде піддане вигнанню.

Це вигнання від Бога буде пеклом, і створює його для себе сама людина, тому що, живучи на землі, кожен має можливість, навіть тисячі можливостей щодня готувати собі блаженство небесне.

Євангеліє — це радісна звістка. Але що робить її радісною? У чому полягає ця радість? Відповідь одна: гріх передбачає справедливе покарання. Євангеліє ж вказує нам, як минути небезпеку відплати. Усі ми повинні з'явитися перед Судилищем Христовим. Для тих, хто вірив у Нього, пекло не страшне.

Припустімо, однак, що серед нас є той, хто нерозважно жив багато років. Але в один прекрасний день, оглянувшись на своє марне життя, він раптом зрозумів, що зневажав те, що Христос зробив для нього. І заволав: «Боже, будь милостивий до мене, грішника!».

Що зробить Бог? Чи відвернеться від чоловіка, який «постарів» у гріху? Чи скаже йому Христос на останньому страшному суді: «Ти покався занадто пізно». Ні! Якщо навіть після ста років ганьби і гріха душа грішника, випускаючи свій останній подих, щиро кається,

увірує в любов Сина Божого, заволає про милосердя і прощення, то лемент цей не буде відкнутий: Христос простить розбійнику на хресті.

Наскільки менше сили і слави одержить ця душа у вічності — ми визначити не можемо, але милість Божу вона одержить. Христос не відштовхує тих, хто приходить до Нього. Хіба це не милосердя? Нехай жодна людина не вийде з цього дому Божого зі страхом чи розпачем. Нікому не забороняється отримати відпущення гріхів, якщо тільки серце його щиро побажає і попросить цього.

Наше земне життя від початку і до кінця сповнене любов'ю Всемогутнього Отця. Чи можуть ще люди нарікати на недостаток милосердя і любові? Вони хотіли б, щоб їм було дозволено свавільно і даремно жити тут, і після цього успадкувати життя вічне з його блаженством. По суті, у цьому і полягає невисловлена думка тих, хто живе тут свавільно, нехтуючи християнськими обов'язками і говорячи: «Бог усе простить».

Сьогодні, чуючи голос Його, не озлобте сердець ваших. Віруйте в Ісуса Христа, і спасетеся. І якщо в цю ніч Всемогутній відкличе кого-небудь з вас з цієї темниці землі у Свою променисту присутність, то чого ж вам боятися? Звісно, нічого. Він скаже до вас: «Прийдіть, благословенні Отця Мого, успадкуйте Царство, приготоване вам від створення світу».

Так священик закінчив свою проповідь. Усі благоговійно схилили голови й одночасно заспівали гімн. Служіння закінчилося.

Роберт Гарді квапився додому. Час летів, і йому хотілося решту дня провести з рідними. Він радів, що всі його діти були з ним і що Джордж був таким уважним, шанобливим і люблячим.

Увечері до них зайшов Джеймс Какстон. Його запросили приєднатися до сімейного кола. Вони сиділи в кімнаті Клари біля каміна. Батько багато говорив. Давав настанови синам. Просив бути розумними, жити християнським життям. Знайшов він багато добрих слів і для дружини та доньок.

Після одинадцяти години розмови припинилися. Усі мовчали. Раптом почувся голос Клари:

— Тату, мамо, де я була? Які мені снилися сни! Де ж ви всі? Де я?

Мати встала і, обливаючись слізьми, схилилася на коліна біля ліжка дочки і заговорила з нею. Клара згадала все: і катастрофу, і сон батька. Вона щасливо посміхалася, радісно дивилася на Джеймса і всіх рідних. Містер Гарді став на коліна поруч із дружиною і подякував Богові за те, що їх дорога Клара повернулася до них. Потім він підвівся з колін і запитав голосно, спокійно і чітко:

— Хіба ви не чуєте, що хтось увійшов і про щось говорить?

Обличчя його було надзвичайно бліде, але відбивало якесь неземне світло. Він схилився до Клари і поцілував її в чоло, обійняв синів, пригорнув дружину і поклав руку на голову Бессі. Потім, ніби підкоряючись чийомусь велінню, повільно опустився на коліна біля крісла; губи його заворушилися в молитві.

Годинник пробив північ. Коли його станний удар затихав у повітрі, Роберт Гарді залишався стояти на колінах, але був тепер незрівнянно ближче до Бога, ніж будь-коли раніше за все своє життя. З колін він більше не підвівся, і дух його, звільнений з оселі тіла, пішов до свого Творця.

Так закінчилося земне життя Роберта Гарді.

ПІСЛЯМОВА. Бог рідко говорить так ясно щодо кінця життя. Він дає одкровення одному, щоб багатьом іншим, у тому числі й вам, дорогі читачі, показати, яке важливе життя тут на землі, як легко його втратити і як корисно можна прожити, якщо жити свідомо, розумно, на Славу Божу.

Роберт Гарді знав, що в нього залишається сім днів, ми ж не знаємо ні дня, ні години, коли можемо бути відкликані у вічність. Тож нехай Дух Святий розбудить усіх, хто духовно спить, поки ще не пізно.

ВІРУЮ

Один монах все своє життя присвятив тому, щоб змінити своє місто, свою країну і свій народ. На смертному одрі цей монах, підсумувавши свій життєвий досвід, написав: «Я нічого не досяг. І тільки зараз зрозумів: якби я потратив всі ці зусилля на переміни в собі, то мені неважко було б вплинути і на місто, і на країну, і на весь світ»

3 чого почати?

Цей монах мав рацію. Тому що люди роблять не те, що їм кажуть. Люди роблять те, що їм показують. А чи є в нас що показати їм? Які зміни відбулися в нашому житті з того часу, як ми прийняли Христа?

Зазвичай початок нашого християнського життя багатий на історії на взірці: хтось був наркоманом і позбувся цієї залежності; хтось хворів на невиліковну хворобу — і Господь дивним чином зцілив його після каяття... То були найперші дива. А чи продовжилися вони?

Частіше картина інша: після радикальних змін на початку життя з Богом люди заспокоюються. Їх найгостріші проблеми вирішені, життя вже не таке погане, і шукати Бога в молитві, здається, не так важко. Спілкування з Ним стає «черговим», зникає спрага... І багатьом із нас вже нічого розповідати про своє життя з Богом, окрім тих перших подій.

Однак, за Божим задумом, усе повинно бути по-іншому: зміни до кращого в нашому житті, почавшись, повинні тривати, розвиватися, примножуватися — від «віри в віру» (Рим. 1:17). Як сказав один християнський служитель, «єдина

Як стати іншою людиною

постійна величина в нашому житті — це зміни». Зміни не тільки зовнішні, але й внутрішні: у мотивах серця, у характері.

Почнімо з себе

Наш внутрішній світ виявляється у всьому: і в тому, що ми робимо, і в тому, як ми це робимо. І нас можна читати, як книгу. Якщо ж наші слова не підкріплені життям, наш вплив на людей мінімальний. Але коли ми самі змінюємося, ми можемо впливати на ближніх навіть без слів.

Про що це свідчить? А ось про що: ми можемо допомогти іншим настільки, наскільки можемо допомогти собі. Тож поможімо собі!

Ми часом намагаємось любити інших більше, ніж себе: читаючи Біблію, вишукуємо там слова, актуальні для сусіда, але не шукаємо нічого для себе; молячись, просимо Бога змінити наших рідних, однак при цьому зовсім забуваємо помолитися за свій характер; намагаємось якомога більше людей залучити до Господа, а самі не знаходимо часу для спілкування з Ним.

Але не це заповідав нам Бог. Він заповідав нам любити ближнього, як самого себе, а не більше, ніж себе.

Любов до ближнього починається з любові до себе. Допомога ближньому починається з допомоги собі: «... Вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як війняти заскалку з ока брата твого» (Мт. 7:5). У кожного з нас є «заскалки», які треба війняти з серця. Тож займімося цим!

Я не маю на увазі, що треба припинити служити іншим людям. Я маю на увазі, що треба спочатку молитися Богові про себе і про своє життя, а потім про зміни в інших; треба читати Біблію, шукаючи відповіді і виправлення для себе, а потім вже для інших; треба самому навчитися постійно спілкуватися з Богом, і це допоможе привести до Нього інших людей.

Але як досягти того, щоб наше життя, наше серце, наш характер постійно змінювалися до кращого, як бажає Бог? «Уважай на себе самого та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:16). Можна просто читати Біблію, а можна вникати в неї. Між цими двома діями — велика різниця. Коли я просто читав Біблію, я в результаті почав... просто краще знати Біблію. Я

не намагався працювати над собою — я працював над Біблією. Але нічого в моєму житті так і не змінилося. Адже люди дивляться в телескоп не для того, щоб споглядати сам телескоп, — люди вивчають зірки! Смісл християнства не в тому, щоб «пізнати Біблію». Смісл у тому, щоб пізнати Бога і змінюватися в Його образ і подобу.

Звідси висновок: теми для вивчення Біблії треба шукати не в самій Біблії. Теми треба шукати в житті! Якщо в тебе сім'я розвалюється, не треба задаватися питанням: а що ж означає рудий кінь в Книзі Об'явлення? Вивчай, що говорить Біблія про сім'ю! Треба навчитися знаходити в Святому Писанні те, що корисне саме для твого життя.

Щоб знайти тему, треба... визнати проблему

Найважче — признатися чесно самому собі, що в такій сфері мого життя я — повний невіглас. Але це необхідно, якщо ми хочемо змінити щось на краще. Від проблем не можна втікати, не можна закривати на них очі. Їх треба вирішувати.

Отже якщо при думці на певну тему у вас починаються тремтіння в колінах і головний біль, якщо вам неприємно навіть подумати про якусь сферу вашого життя — це саме та болюча тема, яку треба дослідити в Біблії.

Наприклад, якщо я помітив, що надто часто обурююся через своїх дітей. Я карав їх щодня. Звичайно, дітей карати доводиться, і саме по собі покарання — не проблема. Але щодня, та ще по

кілька разів... Я зрозумів, що зі мною щось не так. І почав шукати в Бога відповіді.

Ми не можемо вникнути у все Святе Писання одночасно. Треба зупинитися на тих текстах, на які реагує саме наше серце (для різних людей ці місця будуть різними). Якщо нам лягли на серце певні вірші з Біблії, отже, у них для нас щось заготовлено.

У моїй ситуації такими виявилися слова з Книги Буття: «А той (Яків) відказав: «Пан мій знає, що діти молоді, а дрібна та велика худоба в мене дійні. Коли погнати їх один день, то вигине вся отара. Нехай же піде пан мій перед очима свого раба, а я піду поволі за ногою скотини, що передо мною, і за ногою дітей, аж поки не прийду до пана свого до Сеїру» (1 М. 33:13-14).

«Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробує, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм!» (Як. 1:23-25).

Щоб вникнути в істину і тим більше застосувати її у своєму житті, треба її банально запам'ятати. А ще над прочитаним треба молитовно роздумувати: «... та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Пс. 1:2).

Коли Господь говорить, що нам треба «відродитися духом розуму нашого», це означає, що нам треба змінити свою життєву філософію. Моя філософія відносно дітей залишала бажати кращого: сам того не усвідомлюючи, я копіював деякі звички свого батька і неправильні методи виховання. Я не розумів природу дітей, не розумів, що вони за істоти.

Коли я почав роздумувати над Писанням, хід моїх думок був таким: «Тут сказано, що діти ніжні... Гм! Так, вони не такі товстошкірі, як ми, дорослі. У них чутливіша душа — тому-то вони так часто плачуть. Якщо Господь рекомендує з юдеєм бути як юдей, а з гелленом — як геллен, отже, з ніжними треба бути... ніжним».

Потім настав час скласти конкретний план дій — як я буду використовувати в житті це відкриття. Усі пункти плану я в молитві узгодив з Господом. Вийшло дуже просто і практично:

а) спілкування з дітьми повинно бути ніжним, а не грубим;

б) треба відмовитися від тапочка як засобу покарання;

в) замість цього, якщо потрібно, ставити дітей в куток;

г) не запихати в рот їжу, яку вони не можуть чи не хочуть проковтнути;

д) діти — особистості, отже, треба рахуватися з ними!

Я зрозумів: діти не можуть йти, думати, робити щось так швидко, як нам, дорослим, хочеться. Вони діти! Що робив Яків? Він підлаштовувався під дітей всюди, де можна: йшов так, як потрібно дітям, поволі, жалюючи їх, але йшов туди, куди запланував сам. Тому що діти не в змозі визначити напрям свого життя. У принципових питаннях Яків дотримувався свого плану, але брав до уваги особливості дітей.

Приймати рішення страшно: а що, коли не вдасться це втілити? Але, відмовляючись приймати рішення, ти взагалі позбавляєш себе шансів виконати намічене. Краще зазнати поразки і потім спробувати ще раз, ніж не намагатися взагалі.

Життя — це марафонська дистанція, і нагороду в ній одержують упертості. Хай навіть він помиляється, падає, але не сходить з дистанції.

Я старався змінюватись як батько дити, поки в мене не пропала звичка кричати на дітей і хапатися за тапки. Я почав по-іншому ставитися до них, свідомо і вперто виконуючи кожний пункт свого плану, складеного в кімнаті молитви. І незабаром атмосфера в нашому домі змінилася: замість роздратування в ньому почала панувати любов. Я вже не копіював помилок своїх батьків, а жив так, як підказувало моє батьківське серце.

Змінювати на краще різні сфери свого життя треба послідовно, а не паралельно, не водночас, а за порядком. Якщо в одній сфері проблема не вирішена, не варто братися за іншу.

А як визначити, що ми насправді змінилися? Дуже просто: справжні зміни — це ті, які помічають наші ближні. Якщо ж нам здається, що ми стали кращими, а наші рідні сумніваються в цьому, — ми приймаємо бажане за дійсне.

Але якщо ті, хто поруч, хто знає про нас все, помічають, що ми стали іншими, помічають не тоді, коли ми їх про це запитав, а самі, без наших натяків, отже, нам це вдалося!

Сергій ШИДЛОВСЬКИЙ.
Пастор.

І МІФИ ТА ІСТИНА

Свого часу мій друг Річчі кинув школу. І не тому, що йому бракувало здібностей вчитися далі, а тому, що він зрозумів, що може заробити купу грошей і без диплома про освіту. Він влаштувався на завод, де, за міркою шістнадцятирічного підлітка, платили великі гроші.

Ця робота дозволяла йому робити такі покупки, про які я міг тільки мріяти. Він розбризкував грязюку на своєму всюдиході, мчався з вітерцем по снігу на снігоході, ганяв по озеру на своєму моторному човні. Він розкидався грішми направо і наліво.

Треба визнати, що я йому заздрив. Спочатку. Але згодом його викинули із заводу і заробітку не стало. Разом із заробітком він позбувся і всього іншого: снігохода, човна, всюдихода. Річчі втратив усе. Та найгірше те, що все його життя перевернулося. Він був настільки захоплений ідеєю збагачення, що метою його життя стало накопичення все більшої і більшої кількості речей. Як тільки він купував човна, він тут же починав планувати наступну покупку. Річчі «купився» на міф про те, що щастя криється в багатстві і що коли ти придбаєш певну кількість дорогих речей, щастя неодмінно прийде.

Рано чи пізно такі думки навідує всіх нас. Один

Багаті — щасливі?

Міф про те, що щастя — в багатстві

восьмикласник недавно поділився зі мною своїми думками: він ще не знає, чим буде займатися і яку професію обере, але найголовніше — це він знав напевно — треба заробляти багато грошей, щоб дозволити собі мати шикарну автомашину і квартиру в престижному районі міста.

Ціла рекламна індустрія працює на те, щоб підтримати цей міф. Телебачення, радіо, журнали постійно повідомляють, без яких речей ви не зможете прожити. Творці реклами невтомно працюють, щоб ви повірили, що, купуючи і маючи такі-то речі, ви станете щасливими.

Але якщо так, то скільки грошей треба мати, щоб стати щасливим? Яка марка автомашини втілить усі ваші мрії? Якби всі ваші бажання виконалися просто вже, чи сказали би ви: «Ну, ось і все, можна заспокоїтися», чи взялися б складати черговий список?

Слово Боже прямо говорить, що щастя — не в багатстві; це міф. Євангеліст Лука записав застереження Ісуса: «...Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Лк. 12:15).

А слова Павла з його Послання до Филипп'я показують, що цей чоловік знав, де знайти щастя. І воно в нього було. Він виголошує: «Радійте в Господі завжди, і знову кажу: радійте!» (Фил. 4:4).

У цьому короткому Посланні слова «радість» і «радійте» згадуються аж 17 разів! Без сумніву, Павло знав, де знайти щастя.

Але якщо ми заглянемо в перший розділ цього послання, то зрозуміємо, що Павло написав всі ці слова про радість і щастя, перебуваючи в тюрмі (вірші 12-14). За нашими поняттями, у нього не було нічого. Ні крутого годинника, ні всюдихода, ні джинсів — у нього не було навіть плеєра. Але він був щасливий. Він сказав: «... Бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Христі, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі» (Фил. 4:11-13).

Щастя не залежить від того, чим ти володієш. Насправді щастя жодним чином не пов'язано з чимось зовнішнім. Християнин може радіти незалежно від того, багатий він чи бідний, буше буря, а чи навколо повний штиль. Причина цього — у внутрішньому стані, у духовному мирі і спокої, який дає нам Ісус Христос.

Переконайтеся самі

Щоб переконатися в безглуздість міфу про те, що щастя в багатстві, перечитайте шостий розділ Першого послання Павла до Тимофія. Що там сказано про тих, хто прагне збагатитися? Павло говорить про людей, які думають, що благочестя — то зиск. І він протиставляє прагненню до збагачення іншу позицію. Що, за його словами, є «великим зиском»?

У Посланні до євреїв 13:5 вказано, чому нам треба задовольнятися тим, що є. Задумайтесь, яке відношення має постійна присутність Бога до того, щоб бути задоволеним тим, що ми маємо?

А що говорить Ісус в Євангелії від Луки 6:38 про жадібність? А про щедрість? Отож що насправді нам потрібно, щоб бути щасливими? Відповідь очевидна.

Джош МАКДАУЕЛ.

Чому необхідно вивчати Біблію

Щоб відповісти на це запитання, спершу варто довідатися, що таке Біблія. Отож слово «Біблія» в перекладі з латини означає «зібрання книг». У світі багато різних книг, написаних в різні часи. Але це зовсім не означає, що їх обов'язково треба читати, а тим більше вивчати.

Але Біблія — це зібрання особливих книг, тому що справжній Автор цієї книги — не людина, а Господь, Який створив кожного з нас. Біблія — це Слово Боже, яке Господь Бог залишив нам через Своїх святих людей. «Бо пророцтво ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим» (2 Петр. 1:21). Тобто Господь Духом Своїм Святим говорив через людей.

На підтвердження цього в Біблії сказано: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17). Усе Писання натхнене Богом, тому до нього треба ставитися з особливою увагою. До того ж із наведеної вище цитати можна бачити, яку користь дає Слово Боже.

По-перше, Слово навчає. Ісус сказав: «Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63). А Він знав, що говорив, бо Він і є життя: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). Отже, варто навчитися життя в Того, Хто знає про це життя більше, ніж будь-хто з людей, оскільки Сам є джерелом життя.

По-друге, Слово корисне для докору. Воно, як дзеркало, відображає те, що є в нас, а чого нема, показує, що правильно, а що — ні. А те, що говорить Господь до наших сердець, актуально завжди, у всі часи. «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше

від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

Кожна людина має дух, душу і тіло, і Слово Господа стосується всіх цих трьох складових, вказуючи на порушення в кожній сфері і на шлях виправлення.

Тобто Слово не тільки вказує на те, що неправильно, але й показує, яким чином людина може змінитися. Отже, Писання корисне для направи. У Посланні Якова говориться: «Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробує, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм» (Як. 1:23-25). Іншими словами, Біблія вчить застосовувати в житті те, що говорить Господь. Тому Слово і практичне.

І нарешті, Писання корисне для виховання в праведності, тобто воно показує, до чого треба прагнути, в якому напрямку рухатися, до якої цілі йти і заради чого жити.

У Біблії говориться також: «Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса» (2 Тим. 3:15). Звідси бачимо, що Слово Боже може кожному вказати дорогу спасіння від майбутнього гніву Божого, «що з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою» (Рим. 1:18).

Ісус Христос кличе нас пізнати істину, щоб вона нас зробила вільними (Ів. 8:32). Адже «кожен, хто чинить гріх, той раб гріха» (Ів. 8:34) і «заплата за гріх — смерть» (Рим. 6:23). Ніхто з людей не може сказати, що він без гріха. Тому кожен потребує свободи від гріха і спасіння від смерті. І звільнити від рабства гріха може тільки істина. А що є істина?

Біблія говорить, що «закон Божий — істина» (Пс. 119:143), і коли Ісус молився Богу Отцю за Своїх учнів, Він сказав: «Освятити Ти їх правдою! Твоє Слово — то правда» (Ів. 17:17). Тобто Слово Боже — і є істина, в якій треба перебувати і яку необхідно пізнавати, щоб бути справжнім учнем Ісуса Христа, вільним від будь-якої залежності (Ів. 8:31-32).

Текст із 2 Тим. 3:17 також говорить, що Писання сприяє удосконаленню, готує до всякого доброго діла. І можна впевнено сказати, що кожен з нас хоче бути досконалою людиною, готовою до добрих діл. Ось чому кожному так необхідно перебувати в Слові Божому.

Інститут індуктивного вивчення Біблії.

До уваги читачів!

Ми вдячні Богові за працю, яку Він доручив нам виконувати в Тілі Христа. Наклад газет, які видає місія, невпинно зростає, і ваші листи є гарним свідченням, що праця ця не даремна.

Однак змушені звернутися до вас із проханням. Починаючи з липня 2008 р. вартість поштових послуг зросла майже на 50 відсотків. Дуже просимо доплатити необхідну суму — місія не має змоги зробити це самостійно.

На сьогоднішні кошти, отримані від наших передплатників, покривають приблизно 40 відсотків вартості поштових

послуг. Тому особливо наполегливо звертаємося до тих, хто отримує наші газети упродовж багатьох років, однак так і не потурбувався оплатити вартість пересилання. Не будьте винні нікому нічого, окрім любові, і Бог благословить вас!

Звертаємося також до всіх меценатів, добродійників, всіх, хто щиро прийняв до серця Господнє слово про те, що «блаженніше давати, аніж брати»: ми будемо вдячні за всі ваші пожертви на діло Боже. А нагорода від Господа не забариться!

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., БІВТОРОК — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірня, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

ВІРУЮ

№ 7 (114)
липень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Реінкарнація і карма

Людей ніколи не переставало хвилювати питання, що з ними буде після смерті. Чи закінчується наше життя смертю, чи, можливо, її прихід означає початок вічності? Може, це своєрідний перехід від одного життя до іншого? Існує думка, що людська душа здатна перевтілюватися і жити в різних тілах. У цьому впевнені біля 25 відсотків американи. Що ж приваблює їх в реінкарнації?

Реінкарнація багатьом дає надію. Якщо в цьому житті не вдалося чогось досягнути, у наступному обов'язково вдасться! Однак навіть ті, хто вірить в реінкарнацію, стверджують, що більшість людей не

здатні зберігати в пам'яті спогади з минулого життя. Як же нам вчитися на помилках минулого, якщо ми їх не пам'ятаємо? Складається враження, що в житті ми схильні допускати одні і ті ж помилки. Хіба, оглядаючись на всю історію людства, можна надіятися, що в майбутньому нас чекає більш успішна перспектива?

Вважається, що реінкарнація проголошує справедливість. За законом карми (незмінний, неупереджений закон всесвіту) у кожному новому житті ми одержуємо те, що заслуговуємо. Кожен добрий чи поганий вчинок має свої наслідки в наступному житті. Будь-яке страждання заслужене. Дитина, народжена калікою, заслуговує цього, як і жінка, яку зґвалтували. Людина переносить свою карму у кожне нове життя. Не існує ні благодаті, ні прощення, ні милосердя. Але, проявляючи зусилля, погану карму можна перетворити на добру.

Закон карми безжалюї. Однак завдяки Добрій Новині Ісуса Христа в усіх нас є надія! Ісус стверджував, що жодна людина не може виконати закон. Наше серце зіпсуте і наполене злими умислами і

мотивами, які завдають болю люблячому серцю Бога. Ісус запропонував нам прощення. Він віддав Своє життя за наші гріхи. Він стверджував, що після смерті людина може одержати або вічне життя і нагороду, або вічну кару — залежно від того, прийме вона прощення чи ні (Мт. 25:31-46; Євр. 9:27).

Ісус сказав, що прийшов на землю, щоб «знати і спасти, що загинуло» (Лк. 19:10). Він також стверджував, що «прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Мр. 10:45).

Ісус виявляв любов і прощення навіть тоді, коли Його розп'яли на хресті. Розбійник, розп'ятий разом з Ним, визнав свій гріх і попросив Ісуса згадати про нього, коли Той буде в раю. Ісус відповів: «Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!» (Лк. 23:43).

Щоб потрапити на небеса, необхідна віра в Ісуса Христа, а не марні зусилля перетворити погану карму на добру. Ісус сказав: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Оце справді Добра Новина — і для цього життя, і для прийдешнього!

Походження рас

Біблія не повідомляє конкретно про походження різних «рас» або кольорів шкіри людей. Фактично, існує лише одна раса — людська, всередині якої наявна різниця в кольорі шкіри та в інших фізичних характеристиках.

Дехто вважає, що, перемішавши мови під час будівництва Вавилонської вежі (Бут. 11:1-9), Бог запровадив расові відмінності. Можливо, Бог вніс генетичні зміни в людство, щоб дати людям можливість виживати в різних екологічних умовах (як, наприклад, африканці краще генетично «оснащені» для виживання в надзвичайній африканській спеці).

Відповідно до цієї точки зору, Бог перемішав мови, примушуючи людство розділитися за мовним фактором, а тоді створив генетичні расові відмінності відповідно до того, де саме кожна расова група повинна була з часом проживати географічно.

Хоч це і виглядає ймовірним, біблійної підстави для такої позиції немає. Раси, кольори шкіри людей ніде не згадуються у зв'язку з Вавилонською вежею. Після потопа, коли появились різні мови, групи, що розмовляли однією мовою, відділилися від носіїв інших мов.

У результаті генетичний фонд конкретної групи кардинально зменшився, оскільки вони вже не могли змішуватися з усім людством. Відбулося близьке міжродинне схрещування, і з часом в цих окремих групах виділилися певні риси

(які, можливо, були закладені в генетичному коді).

Протягом поколінь тривало міжродинне схрещування, і генетичний фонд звужувався доти, поки у всіх людей однієї мовної сім'ї не появились однакові чи схожі риси, а прояви відмінних рис стали рідкістю.

Інше пояснення полягає в тому, що Адам і Єва володіли генами для відтворення чорної, жовтої і білої гілок (і всіх перехідних між ними). Це схоже на те, як у чоловіка і жінки, що належать до різних рас, появляются діти, які різко відрізняються кольором одне від одного.

Оскільки Бог, очевидно, хотів, щоб люди відрізнялися зовнішністю, можливо, Він наділив Адама і Єву здатністю відтворювати дітей різних тонів шкіри. Пізніше єдиними, які вижили після потопа, виявились Ной, його дружина, троє його синів і їх дружини — всього вісім осіб (Бут. 7:13).

Можливо дружини Сима, Хама і Яфета належали до різних рас. Також можливо, що дружина Ноя була з іншої раси. Можливо, що навіть всі вісім із них належали до різних рас, а значить, вони володіли генами для відтворення нащадків різних рас.

Яким би не було пояснення, найважливішим аспектом цього питання є те, що всі ми належимо до однієї раси і всіх нас створив Бог з єдиною метою — щоб ми пізнали Його і були Його дітьми.

Що не ділі о 15:00 та що не ділі о 9:00
дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 12.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: gsoleg@com.if.ua